Henrik Andersen - Dagbog

(1942 -1949)

DAGBOG af Henrik Andersen (1942-1949)

Forord:

For Sjovs og Øvelses Skyld starter
jeg i lidt god Tid med Haabet om at
kunne fortsætte kontinuert ind i det nye
Aar - i hvert Fald med at skrive
Dagbog.

Idet jeg samtidig benytter Lejligheden
til at tilsvine og foragte den, der uden
mit Vidende maatte driste sig til at
læse i denne, der som jeg haaber,
den man blive en Slags Sjælelivets
Registratur…..

idet jeg samtidig hermed forudsætningsvis
antager Tilstedeværelsen af et saadant
med alle dets Besværligheder.

14.12.1942

Jeg kom for sent op i Morges.

Bodil havde lovet at ringe, men da det nu er blevet Aften uden at noget saadant er sket, ser det ud om hun til Dels har glemt det - da jeg er godmodig og enfoldig nok til at antage, at det maa skyldes en eller anden Form for force majure har jeg stor Medfølelse med hende i hendes Travlhed.

Som sagt jeg stod tidlig op dels for ikke at komme for sent til Telefonen, og dels fordi jeg skulde ud paa Tandlægeskolen og røntgen fotograferes, samt endelig have hjemsendt en Kuffert.

Grethe, den Skurk beholdt mig derude og fik atter Lejlighed til at lege Sadist, og vel sagtens fordi hende fra Birkerød ikke havde sendt Afbud, var hun knotten i Knolden - og saa er det bare om at sidde pænt lige i Stolen og lade hende leve i Uvidenhed - hvad man ellers ikke bør lade Kvinder gøre - om hvornaar det gør ondt, for ellers kommer det til at pirre meget mere.

Jeg naaede dog med en Del
Anstrengelse Tids nok hjem til
at forsende Kufferten (som Bane
pakke) - vinkede paa Vejen til
Hilda (og modtog en dito dito)

Inden jeg forsvandt i Ministeriets
Trængsler.

Hvorpaa det heldigvis blev
Fyraften - der var forresten Fejl i Posten
(en Mand blev skyldet overbords).

Og Ole fandt det passende at gaa
med og se en eller anden Film om
en Kvindes Fortid med Bette Davis
og Henry Fonda - som om hun tror
at hun kan drage Nytte endsige
Laane af andre Kvinders in Casu
Bette Davis's Fortid. Baade Fortid
og Film syntes ret kedelig.

Til alt Held fik Ole øje paa Kaj Wilton
og en af sine gamle Lærere. Han var
Aftenens helt. Og jeg havde den
Fornøjelse ved nogen Personers
Ildebefindende, der fik Personalet
til at regere som de burde
ved en større Ild løs - at spekulere
over, hvorledes man nu skulde
bære sig ad med at blive nævnt
for sin heltemodige Optræden i
Avisomtalerne af Brandkatastrofen
i Bristol. *(1. september 1940)*

Brandkatastrofen på Hotel Bristol i København under Anden Verdenskrig fandt sted den 1. september 1940.

Hotellet var et populært samlingspunkt under krigen, og katastrofen blev et af de mest tragiske øjeblikke i København på den tid. Branden opstod om natten, da et rum på hotellet pludselig blev antændt. Den spredte sig hurtigt gennem bygningen, og på grund af de tidens mangelfulde brandsikringsforanstaltninger mistede mange deres liv. 18 mennesker omkom i branden, og flere andre blev alvorligt forbrændt.

Brandkatastrofen på Hotel Bristol førte til en intensiv debat om brandsikkerhed i bygninger, især på hoteller, og førte til ændringer i de danske brandregler. Samtidig satte det fokus på de risici, folk levede med i en tid præget af krigens usikkerhed.

Jeg kunde tænke mig, at denne her
med: Red Kvinder og Børn; Jeg
klarer mig selv", kunde bruges.

For øvrigt sad jeg helt inde ved Væggen
som det nok i paakommende Tilfælde vilde
falde vanskelig at slaa Hul paa.
Naa vi overlevede det altsaa denne gang,
men det er jo meget rart at være forberedt -
i hvert Fald hvad Ildebrand angår.

Paa Vejen hjem gik vi gennem
Lars Lejsstræde. Det var meget mørkt
og to Mænd stod med Ryggen mod
hinanden og lyste op og ned ad
Gaden, idet de lyste hver sin Vej.
Da vi passerede dem - med Armene
under hinanden - gjaldede den
ene af dem: "Hvor er du Herbert"
Her, svarede den anden.
Og saa gik de ind og drak en Øl paa
Forskud for Aftenens ….

Vi gik hjem og drak The med
Eva. Naar jeg skriver vi, er det
fordi jeg jo allerede var sammen
med Ole, og ikke fordi jeg er mere
"vi" med hende, end med Eva.
Der faldt som sædvanlig
mange muntre Bemærkninger
hvoraf jeg ingen minder har.

En graas Handog med Masser af Søle.

05.12.1942

Lørdag: Der skete ikke noget før hen ad Aften, men saa tog det ogsaa ganske pænt Fart. Bodil havde lovet at se op til mig om Aftenen, og da Jørgen pr. Telefon meddelte mig, at han skulle i Biografen i Studenter foreningen blev Aftalen, at han skulle kikke op og faa en Taar The med, dog under den udtrykkelige Forudsætning, at han senere forføjede sig bort.

The blev det nu ikke saa meget til. Det forpurrede **Bodil** - det dejlige Menneske, fordi hun bragte med sig en hel Fl. Dejlig Portvin som nødvendigvis omgaaende maatte fortæres. Da dette var gjort blev vi enige om at mindre end et Krus Øl i "den vaade Horse" kunde i hvert Fald ikke gøre det.

Jørgen, som er en Mand af faa Ord fastslog strax at vi maatte have Terninger paa vort Bord, og dette passede

Ham knanem godt
han vandt det hele flot.
Og Klokken den blev mange
mens Henrik, han blev bange,
Thi kun een Time med sin Kære
det kan han næsten ikke bære.

Kl. godt halv elleve gik vi hjem d.v.s. vi løb nærmest, for Regnen silede ned - hvad der var meget generende især da jeg ikke havde nogen Form for Frakke paa.

Bodil havde, men hun lod net være med at knappe den, hvad hun bitterligt fortrød, da hun ved min Hjælp faldt lige saa lang - men heller ikke længre end hun var - i en modbydelig stor sort Snebunke hvorved et Par Silkestrømper til 11½ gik ned i Værdi, mens Kjolen fra sort skiftede til graa-brunt, hvilken Farve dog senere kunde fjernes ved Hjælp af en Børste.

Det var galt og bedre blev det naturligvis ikke ved, at vi i vores Iver efter at børste

hverandre - hun mig - fordi
hun havde hældt lidt Brillantine
ud paa mine Reverser.

Kom for sent til Sporvognen,
saaledes vor eneste Redning
var en Taxa, hvilket kostede
6 Kr., alt i alt en dyr - men
sjældent bevæget og susperb aften

Saa lagde jeg mig til at
sove og regnede egentlig ikke
med, at der vilde ske saa
forfærdelig meget mere, hvad
der forøvrigt heller ikke
gjorde, bortset fra at **Grethe**
Kl. 6 om Morgenen ban-
kede paa min Dør, lukkede
op grinte højt, tændte Lyset -
og lagde frakken hvorefter og
hun meddelte mig, at
hun havde forlovet sig.

Derefter truffet en eller anden
der var infantil nok til
at tillægge sig den Egenskab
at han kunde drikke hende
fuld hvilket ikke, blot til-

nærmelsesvis, var lykkedes paa
Trods af egenhændig og -
menelig Konsumering af det meste
af en Halv fl. Snaps.

Hvorefter hun faldt i Søvn i den
Stol hun var gledet ned i.

En Time efter lykkedes det mig
med en Cigaret at brænde igennem
Huden ind til konsenturet beliggende
Nervecenter og derved ad Omveje
at naa til en registrabel Kontakt med
i hvert Fald en del af Hjernevævet
som slet ikke kunde væve mere.

Kl. 7½, mens vi endnu
sad og snakkede, var der forøvrigt
nogen, der gik i Staa uden for
min Dør, men min Frækhed
strakte sig dog ikke til at lukke
op og hjælpe Vedkommende videre
min Frækhed strakte sig i
det hele taget ikke ret langt.

06.12.1942

Søndag: Morgen, 1½ Times Tid
efter G's Bortgang væltede Walther
Lange ind i Værelset for at faa
fat i mit Økonomihefte.

Kl. 10½ drak jeg Kaffe sam-
men med mine smaa Nips
og Kl. 2 gik **Bodil**, Jørgen, Musse
Bjørn og Jeg i Nørreport Bio til
en Tegnefilms forestilling.

Bagefter spillede vi Moussel
hvor jeg havde den Ære at
vinde smaa 4 Kr - smaa fordi
det var knap 4 Kr, og fordi det
er Musse, den skylder mig dem.
Om Aftenen spillede vi Bridge,
vi fire Mandfolk. Der forefaldt
til det interesstante Spil, at
Musse og jeg uden for Farezonen
i Hjerter meldte Storeslem som første
Melding efter at Jørgen og Bjørn
havde meldt Storeslem i Ruder,
hvorved vi tjente ca. 1200 Point,
idet vi dog opnaaede at faa 7 Stik.
Legen fortsatte til Kl. 3.

Saa var jeg ogsaa temmelig søvnig

Nørreport Bio ***har premiere 7. december 1938.***

med danmarkspremiere på "Dronning Victoria".

Biografen er indviet dagen forinden, hvor der var fornemt besøg af selveste statsminister Stauning i selskab med alle byens prominente borgere og filmens spidser. "Dronning Victoria" er på plakaten i fire uger og det tegner dermed godt for den nye storbiograf, der fra start har vind i sejlene. "En falden engel" med James Stewart og Margaret Sullavan, vises i 2½ uge. Og den 2. februar 1939 en svensk film på plakaten. Det er "En kvindes ansigt" med Ingrid Bergman, der ligesom "Dronning Victoria" bliver en vældig succes. Denne endda større endnu, da den holder sig på plakaten i knap otte uger. Nørreport Bio bliver meget hurtigt en af Damernes foretrukne biografer med sin perfekte placering lige ved Danmarks travleste station som begyndelsen eller afslutningen på en eftermiddags-shoppingtur. Lige så glimrende placeret er den for et aftenbesøg med station og sporvognslinjer lige udenfor døren.

07.12.1942 hvorfor jeg sov næsten hele Mandag Aften.

08.12.1942 Jeg havde talt med Jens i Telefonen, at han skulle komme og besøge mig Tirsdag Aften, men han ringede Afbud ind til Ministeriet og meddelte mig, at han først vilde komme Søndag.

Karaktererne til 1ste del er faldet i Dag - og det er der som sædvanlig mange andre, der er. I Aften har **Grethe** og jeg været i Carlton og set Tavshedens Brug. Paa Vejen blev vi i Sporvognen overrasket af den første **luftalarm** i Maaneder og i det hele den første Alarm, jeg har oplevet ude. Vi begav os til en Trappeopgang, men til alt uentydigt Held blæst af et Kvarter senere, saaledes at vi alligevel naaede Biografen.

Paa Hjemturen maatte jeg i Sporvognen lide den Tort, at et Par Damer, som entrede Bagperronen, efter et Øjeblik at have

betragtet mit viltre Haar, sagde
"Ih" - og "Lad os gaa ind i Vognen
Det kan, som jeg ogsaa hævdede det,
naturligvis ligesaa vel have været
Kulden, men **Grethe** var af en
bestemt anden Mening.

Desværre skvattede hun ikke i
nogen Snebunke paa det sidste
Stykke, men det kan selvfølgelig
ogsaa skyldes, at der ikke læn-
gere findes nogen saadanne.

Sporvogn Nørreport - Nørregade (1940)

09.12.1942

Onsdag: Jeg har glemt at fortælle at mit Uhr er gaaet i Stykker i Mandags. Det er pokkers ubehageligt, naar jeg vaagner op om Morgenen, og nederdrægtigt forvirrende om Aftenen, naar **Bodil** skal med Sporvognen - hvad hun dog ikke skal hver Aften (saaledes at forstaa, at det ikke er hver Aften, hun er her).

Vi havde to store Udsendelser i Søfarten i Dag, en til Havne fogeder og en til Rederier, men de var dog vel ude af Døren inden 6.

Om Morgenen havde jeg Fomøjelsen
at sludre hyggeligt med **Eva**,
der var kommet for sent op og
følgelig pjækkede hele Dagen.

Senere paa Dagen ringede jeg til Jørgen
og forespurgte om en Bridge kunde
have Interesse. En 4. Mand var
imidlertid ikke at skaffe, ned-
stemt jeg forsøgte mig med en
Henvendelse til Kamtol køkkenet.

Rud kom og besøgte os om Aftenen,
og i den Anledning, desk Bodil og
jeg til sammen med Ole, Eva og
ham oppe hos Ole. Han var sær-
deles veloplagt og meget morsom
saaledes at Aftenen blev ganske
Interessant, alene af den Grund.
Han slyngede om sig med mn.
opivrende Vittigheder, hvori blandt
huskes : "Hvad! griner I ad mig" ?
Nej, mig, hvor kan du tro det?
Hvorfor gør I ikke det" ?

Bodil naaede Sporvognen.

10.12.1942

Torsdag. Deltog i Dag i Kapløbet om at skaffe en Billet over Storebælt og fik en, men desværre først til 2 Færgen saaledes at jeg efter Køreplanen først er hjemme Kl. 17,30 Juleaften. Der er altsaa en vis Risiko for - uha - at maatte sige tarvel til Julegaasen.

Musse, Grethe og jeg var ude hos Jørgen og spille Bridge om Aftenen. Jeg sad med endog særdeles gode og interessante Kort det meste af Aftenen og opnaaede da ogsaa at indkassere 2,55 Kr, eller rettere at indkassere 1 Kr og debitere Muses Konto for nok 1,50 Kr. Ak ja, den arme Dævel. Bjørn skulde egentlig have været med, men kunde som Følge af Fødselsdag i Hjemmet melde lovligt Forfald. Vi kom for sent til Sporvognen og maatte derfor gaa hjem, men hvad herregud, det er jo kun sundt og saa fik Grethe ogsaa god Lejlighed til at besværre sig endnu en Gang over at hun Skulde med til den kedelige

Kollegiefest paa Nordisk nu paa Lørdag.

Musse fortalte at Professor Fogh i Lighed
med Prof. Chiewitsh var blevet arresteret.
Jørgen havde Traditionen for en god Historie.
Goebbels (en i Tyskland kendt Personlighed)
havde i flere Timer staaet og fremmanet
Billedet for en talrig Forsamling
af Borde, der i den kommende
Vinter vilde bugne af Smør,
Æg Flæsk og Brød. Da han var
færdig (med at tale) rejste alle
sig og gentog indtil flere Gange
begejstret hans Sieg Heil. Kun en
lille Mand paa bagerste Række
blev siddende. Gestapo blev ikke
virksom. Han var kvalt i sit
eget Mundvand.

11.12.1942

Fredag: Hvor jeg spillede Carambole
med Torp til Glade for Grethe - Fy,
naa ja, det var maaske knap saa
pænt nyt - saa pænt som hvad?
Og vandt ret overlegnet. Bagefter
drak vi The - og det var ogsaa meget

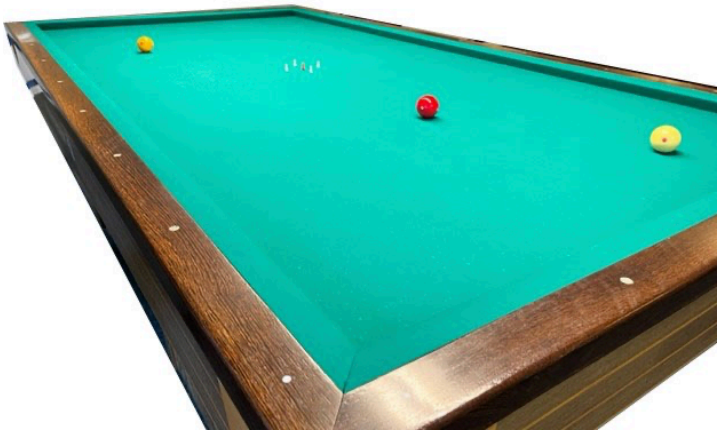

morsomt, da først **Grethe** kom hjem og satte lidt Liv i Gulvtæppet og iførte sig et Par Boxehandsker, som hun efter at have gennemtævet Torp med - smak i Hovedet paa mig - ganske vist med min Anvisning om, hvor hun skulde slaa - saa jeg uden at være traditionel roligt kan meddele at jeg saa baade lal og Savsmuld. Det var bare ikke pænt af hende at slaa igen før jeg blev rejst op. Det gør man ikke. Jeg sad i en Stol og det var Grethe.

Om Formiddagen og Eftermiddagen havde jeg henvendt mig paa Universitetet for endelig at faa en Kende Underretning om, hvordan Sandet var revnet (det staar skrevet) og blev da var at min Ansøgning aldrig syntes at være naaet frem til rette Myndighed, jeg gik hjem og fornyede den (Ansøgningen). Forespurgte endvidere

hos Quist om jeg muligen kunde
faa fri d. 23 og til d. 4 Januar. Fik
det. Fløj derpaa ned paa Jernbanen
for at faa byttet min Billet til
den 23., men forgæves. Efter den
bedste Appolsnouminstre var alt
aldeles udsolgt. Kedeligt for dem
der endnu ikke har faaet Billet.

12.12.1942 Lørdag. En harmonisk Dato. Jeg
startede Dagen med at opkøbe en
1/1 Fl. Snaps og hvad jeg kunde
faa af Øl, hvilket var ligesaa
lidt som 5 Øller til en kalkuleret
Mængde af 10 Personer.

Dagen gik med at tænke paa at
komme hjem. Og det kom jeg.
Jeg gled Kl. 5.

Bodil og Bjørn var tilsagt til Kl. 6 1/2,
Jørgen til Kl. 7 1/4.
Bodil kom Kl. 7.

Bjørn og Jørgen samtidig.

Jeg var færdig Kl. 7 3/4. Da vi gik
ind til Foreningen til den aarlige
Julegodgørenhedsfest var Stem-
ningen kendelig animeret.

Jeg var ærlig talt af en eller anden
uforklarlig grund (maaske skyldtes
det en Forudanelse om det kommende)
i lidt skidt Humør. Og dertil kom at jeg
for en Gangs Skyld ikke rigtig kunde
taale Mosten - Slet ikke endda.

I Foreningen satte vi os ned og drak
videre. Ikke fordi jeg blev fuld.
Slet ikke. Endda.
Vi fik danset lidt. Bodil og jeg.
Men det var ikke saa meget igen.
Der var ikke saa meget igen.

For hver Gang vi begyndte, holdt
musikken Pause - og saa gik vi
ned og naar vi alle kom op
holdt de igen Pause.

Rim

Naar vi tiltraadte Dansen.
forlod Musikken Skansen.
Og naar de lind Swing og Jazz
vi klemte vore tomme Glas.
for vi var pengeløse
og lisaa snigeløse
som Folket er
naar de sig med
hinanden mænger
hun Bodil var saa dru
saa dru
som nogen yndig Brud.
Hun saa i Aanden.
hvad der hændte
sidste Gang,
hun løfted Haanden
og Tøjlede sin Trang
Og med sin stærke Vilje,
som altsaa lever
i en Lilje.
hun dæmmed op den Flod,
der skulde raade Bod
paa skræk-
kelige Tiske.
Den Vold var læk.
Og gled til sidst
helt væk
i Mørke.
Det samme gjorde vi
i saakaldt Vinterhi
Mens hendes Krop og Aand
bortsprængte mine Baand

Mit Humør var ellers paa Nulpunktet det meste af Aftenen. Pokker maa vide hvorfor. Naar jeg dog var sammen med **Bodil**. Kunde faa lidt Spiritus og saaledes havde aller Muligheder for at føle mig i den 12. Himmel.

Jeg tror jeg bliver sær naar jeg smager stærke Drikke. Jeg føler mig nærmest som en meget passiv Tilskuer i en Biograf, paa ham Stykket dog gør et forfærdelig dybt Indtryk. Det er bare saa lang borte. Der er et gabende Svælg mellem Lærred og Øje. Naar jeg kikker ned i det bliver jeg svimmel og med Svimmelheden følger Lysten til at kaste sig ned i det.

Og Blik - Bodil mig ikke ofrer - saaden en Aften er en Sjælelig Træhest. Nej det er slet ikke morsomt.

Ved Afslutningen i Garderoben
stak Jørgen en ham ganske ukendt
tilfældig Person et gevaldigt højre Sving
til Kæben, hvilket meget naturligt
resulterede i Optræk til Slagsmaal
som jeg følle mig foranlediget til
at intervenere i, for om muligt at
genoprette en mere pacifistisk Hold-
ning Parterne imellem.

Det trak ellers temmelig stærkt op,
da Fyren var sammen med et Par
Mejeri brugsstuderende - og det
krillede egentlig temmelig stærkt i
Fingrene paa mig, en Kløen jeg
imidlertid fik lov at beholde.

Hvorefter vi endelig kunde
gaa hjem. Dog minus Bjørn, som
inden en Exekurtion til Wonder
Bar havde antastet - eller rettere
var blevet antastet af
en Ludder sammensteds.

Han hørte just en Stemme
saa dejlig sprød og blød
den gav ham Lov at nemme
hvad ret hans Hjerte nød

Jeg tænker frem i Tiden
paa Bryster i et Hvælv
paa Hænders sagte Gliden
ud i den vilde Elv
Nu ligger hun paa Siden
med Længsler som jeg selv

Hjemme samledes vi oppe hos Ole
til et Stykke Smørrebrød. Vi havde
ikke mange Øller, men der blev drukket
endnu færre. Niels og Else var med.
Yrse tog sig af Eva. Ole sad paa Knolden
i Hjørnet. Hun sad paa Divanen.
Jørgen med i en Stol. En vild fremmed
Herre i en anden Stol. Ole var vist
Ophavsmanden. Bodil og jeg i hver sin Stol og
ventede paa det samme.

Kl. 3 gik vi. Det var en dejlig Nat.

Jeg havde bare faaet for meget Spiritus.

13.12.1942

Søndag. Jeg fik mig en hyggelig
Sludder med **Eva** ved 11 Tiden
Kl. 12 var jeg oppe og ret overbe -
visende frisk. Ved 2 Tiden ankom
Sjakket fra Gaarsdagens
Vellystigheder (Jens dog undtaget)
mere eller mindre tavse, matte
søvnige og indadvendte. Vi drev
det til at nyde en Kop frisk
lavet Assamg - hvormed mine
Ord altsaa sluttede.
Det smagte ikke bedst.

Bodil, Jens, pigen og Bjørn vare
Personerne i dette tavse Skuespil.

Om Aftenen kløede jeg Musse
ganske pænt og overbevisende
i A tre sæts Karambole.
Jeg vandt de to sidste (knebent
det andet, stort det tredje).

Ret søvnig da jeg gik i Seng, og
endnu mere da jeg Stod op - Specielt
da jeg skulde paa Tandlægeskolen.

14.12.1942 Mandag : Afleverede en Taske til **Bodil**, hvori hun havde haft den Beskedenhed at medbringe 3 Øl. Det var paa Nikolaj Plads 26. Hyggeligt at se hende uden for Programmet.
Sludrede om Aftenen hyggeligt med **Grethe** over en Kop The.

15.12.1942 Tirsdag: Ingen sindsoprivende Hændelser. Aflagde Jørgen en Visit som resulterede i en Biograftur til Rialto : "Marx Brothers i Cirkus" Kom ikke hjem før ved 2. Tiden da jeg ikke kunde sige Nej, Tak til en Kop The.

16.12.1942 Onsdag : Ugens bedste Dag (efter Lørdag) Atter En sædvanlig, d.v.s. fortryllende Aften sammen Bodil. For en Undtagelses Skyld gik vi dog Nørreport (først som Ole tog sig den Frihed at udtrykke sig) og saa Menneskedyret, som var lidt af en Skuffelse.

Bodil naaede Sporvognen, men det skete kun under Iværksættelse af en umenneskelig Viljes koncentration.

Vi ventilerede Planen som allerede Søndag var blevet drøftet, om at Bodil skulde komme til Svendborg og holde Jul Nytaar sammen med os men blev uenige om, at det ikke lod sig praktisk gennemføre.

17.12.1942 Torsdag: Stor Udsendelse. Jeg havde Vagt - Under Aflivningen af Port akterne blev det Luftalarm og vi maatte i Kælderen.

Hjemme ventede Tarp, Grethe, pigen saa godt som med Kortene i Hænderne. Heldigen fik de kun Lov at vente en Tre Kvarter.

Senere paa Aftenen blev det igen Luft alarm, men det afficerede os ikke større end at vi blev yderst højtlydt forbavsede, da den blev blæst af. Tabte Vandt 20 Øre efter gennemgaaende almindelige og uinteressante Spil.

Det var sidste Aften Jørgen var i Byen.

18.12.1942

Fredag: Til Tandlægebehandling og i Fortsættelse deraf Vidne til en af denne Tids rigtige Kant Hustika: en ung Student, som blev arresteret. Det var Formanden for de Tandlægestuderendes Raad, Pindborg.

Baade han og hans Kammerater tog den monstrøse Situation gribende Værdigt. Han smilende rolig,

Billedet paa en Helt. Da, hans Kammerater, blege, tavse og forbitrede, men urokkelige i deres Holdning og Krav paa at vise ham deres Taknemmelighed og Ærbødighed.

Det klang højt og sikkert fra alles Struber : Pindborg Længe leve.

Det første ukonventionele
Leve jeg har oplevet. Rektor forsøgte at intervenere. Han kunde ligesaa godt have talt til den hvide kolde Mur bag ved ham sig.

Kriminalpolitiet kunde ikke lastes
for sin Holdning, der syntes skaansom
og forstaaende. Beskidt Arbejde, men
det var vel Skuespil, at de smilede.

19.12.1942 Lørdag : Var **Bodil** igen hos mig om
Aftenen. Hun ringede tidlig paa Dagen
og foreslog Teater.
Vi skulle gaa i Nørrebros og se Zigeuner-
barn, hvilket jeg bifaldt med Glæde.

Om Aftenen meddelte hun mig at hun
ingen Billetter havde kunnet faa, men
samodnet det naturligvis ingen Skaar
af den Grund - tværtimod.
Aftenen forløb exceptionelt, og mens
vore Kroppe ikke rigtig kunde komme
til Enighed opnaaede vi en dermed
omvendt proportinal dybere sjælelig
Kontakt, hvilket er forunderligt og
vistnok i Uoverensstemmelse med alle
hædersvundne Regler.

Tillæg til 18.12. Om Aftenen havde Frøknerne arrangeret et
i Betragtning af de intenationale Sam-
funds Muligheder særdeles nydeligt og
festligt Kaffebord med Weinerbrød,

Kringle, flere forskellige Slags Lag-
Kage, Æblekage og Smaakager, som
der ikke var smaat af. **Eva** og
jeg havde først været inde og se
"Vi ku ha det saa rart", et dansk
Lystspil i Paladium, for saa vidt
baade banalt og uophidsende, men
alligevel bedre end Gennemsnittet
og absolut seværdigt hovedsagelig som
Følge af Drengekorets Sange og Barne
skuespillernes Præstationer.
I denne Anledning naaede
vi et Kvarters Tid for sent hjem
hvilket vi ikke kunde være be-
kendt. Den øvrige Del af Aftenen
forløb fra saa vidt over Forventning
som det virkelig lykkedes at frem-
trylle lidt Julestemning ved foran-
staltning af gamle prøvede **Julelege.**

Julelege - Paa det Omraade er Frk.
Grethe delvis uovertruffen. Legene
var :
Thepotteleg (jomfru, Harpe, Lap-
Rus, Fyr - i 3 Betydninger - Kvist m. fl.
En anden var den kendte, hvori en
Person gaar uden for Føren, mens de

tilbageblevne aftaler et eller andet vedkommende skal gøre, naar han kommer ind, hvori han vejledes ved en stigende og faldende Tonestyrke i en Sang, Folket afsynger.

En tredje bestod atter deri at en Person, gaar uden for Døren. Den første Linie af en kendt Sang fordeles hver af derefter med eet Ord til en 7- 8 Pers.
Naar den udelukkede kommer ind henvender han sig til en af disse med et fuldkomment ligegyldigt Spørgsmaal som vedkommende saa maa svare paa, saaledes : at det Ord man har faaet udleveret forekommer i Sætningen, at Sætningen ikke er for lang og at denne staar i en vis Retation til det spurgte. Ganske fornøjelig.

Kl. 12 sluttede vi af med den sidste Leg, foreslaaet af mig og som gaar ud paa at hamre en Grydeske i maven paa en ved siden af sig liggende Person, hvad enten dette maatte være en mand eller Kvinde.

Hvorefter vi sagde pænt god Nat, dog saaledes at forstaa, at Eva og jeg gik ned og hjalp Grethe med at pakke. dog saaledes at forstaa at Hjælpen bestod i en under-holdende mellem **Eva** og mig gensidig Konversation.

20.12.1942 Søndag: Grethe og Eva rejser med samt Størstedelen af Husets øvrige Indvaanere. Tilbage Ole og jeg.

Bodil kom ved 4. Tiden, hvorefter det var Hensigten at kigge paa Udstillinger, men bryggede i Stedet søde Drikke. Hvorefter vi i en frygtelig fart hvirvlede ud paa Gausborgsvej, hvor Mutter ventede med Middagen.
Bag efter havde vi sammen med hende en gemytlig og hyggelig præ Juleaften, hvorunder Bodil hældte et Glas Portvin ned af mine Buxer.

21.12.1942 Mandag : Forberedte Julen inde i Ministeriet ved i Samfølelse med de andre 11 Studenter at nyde en Halv fl. Snaps og 3 Øller samt drikke det meste af ½ Fl. Genever Den blev ikke tømt paa fordi af, den gik Bordet rundt 5 Gange. 2 Kr.

Ledsagede om Aftenen Ole ud til Nette, men synes at være blevet lidt bitte pirrelig, hvad ingen kan fortænke Manden i under Omstændighederne.

22.12.1942 Tirsdag: En Glædens Dag - og den begyndte dog ganske almindeligt, selv om Bodil ogsaa ringede og forgyldte et Paar minutter.

I Ministeriet havde jeg temmelig travlt eftersom det var sidste dag før Jul for mit vedkommende.

Jeg naaede hjem lidt efter at man havde sat sig til Bords og blev i Døren modtaget af et forskrækket overrasket Udbrud fra dem, der med dybe medlidende

Øjne saa paa mig og sagde

Det er kommet :

Jeg blev pludselig lidt mat i Kindene og følte
Blod til Kinderne, men fortsatte
Spisningen af - glemt
“Der ligger ende paa mit Værelse".
Jeg Tvang mig til at spise sidste
Ret ogsaa, og gik saa ind og
rev det op. Det første Ord, der
holdt op med at danse var
tillades og saa læste jeg ikke
mere, men gik hen og ringede
hjem.

De var mest glades for at
høre, at jeg ikke var syg.
Jeg mindes ikke nogen Aften i man
ge Aar, hvor jeg har set saa tillids-
fuldt paa Fremtiden. Det var en
sælsom Oplevelse.

Ole viste en rørende Glæde.
Det skal hun have Tak for.
Jeg glemmer ikke at hun dengang
med Begejstring forslog stud.polit
var andre, der var mere uheldige
i deres Betragtninger.
Det var en rigtig Juleaften
Selv om det var den 22.december

23.12.1942

Onsdag : Dejlig at vaagne op og for en Gangs Skyld kunde sige : Nej, nu er det ikke længere noget, du har drømt. Tidlig op og til Klipning samt føre denne Bog a Jour.
Pakke Kuffert og iøvrigt glæde sig til jeg skulle ind og møde Bodil, hvor efter vi sammen ville gaa ud og samle Julegaver ind.

Det blev en morsom Vandring rundt i Magasin og Illum, men den blev ogaa dyr.

Grethe fik et Tørklæde, Solveig nogle Nips elefanter, Far, et Spil Kort, Kristian fik Matematik for Alle og mor et Sæt Skrivepapir.
Bodil forærede jeg en Margurite.
Da Vi blev 6 gav Bodil Middag i Karnappen, Kvindernes Bygning.

Dejlig hyggeligt og fortroligt. Ja gid det var mig, der kunde have givet den Middag.

Bagefter gik vi hjem og sagde Farvel til hinanden - inden Bjørn kom, hvorefter Theen blev drukket.

24.12.1942

Torsdag: Og saa er det Jul.
Rejsen hjem forløb glat og koldt. Jeg var kun en Time forsinket og var derfor hjemme Kl. godt 6.

Julen springer jeg iøvrigt over
Jeg glemte at føre Dagbog, men der var nat en lang Kæde af Mavepine og hyggelige familie Sammenkomster.

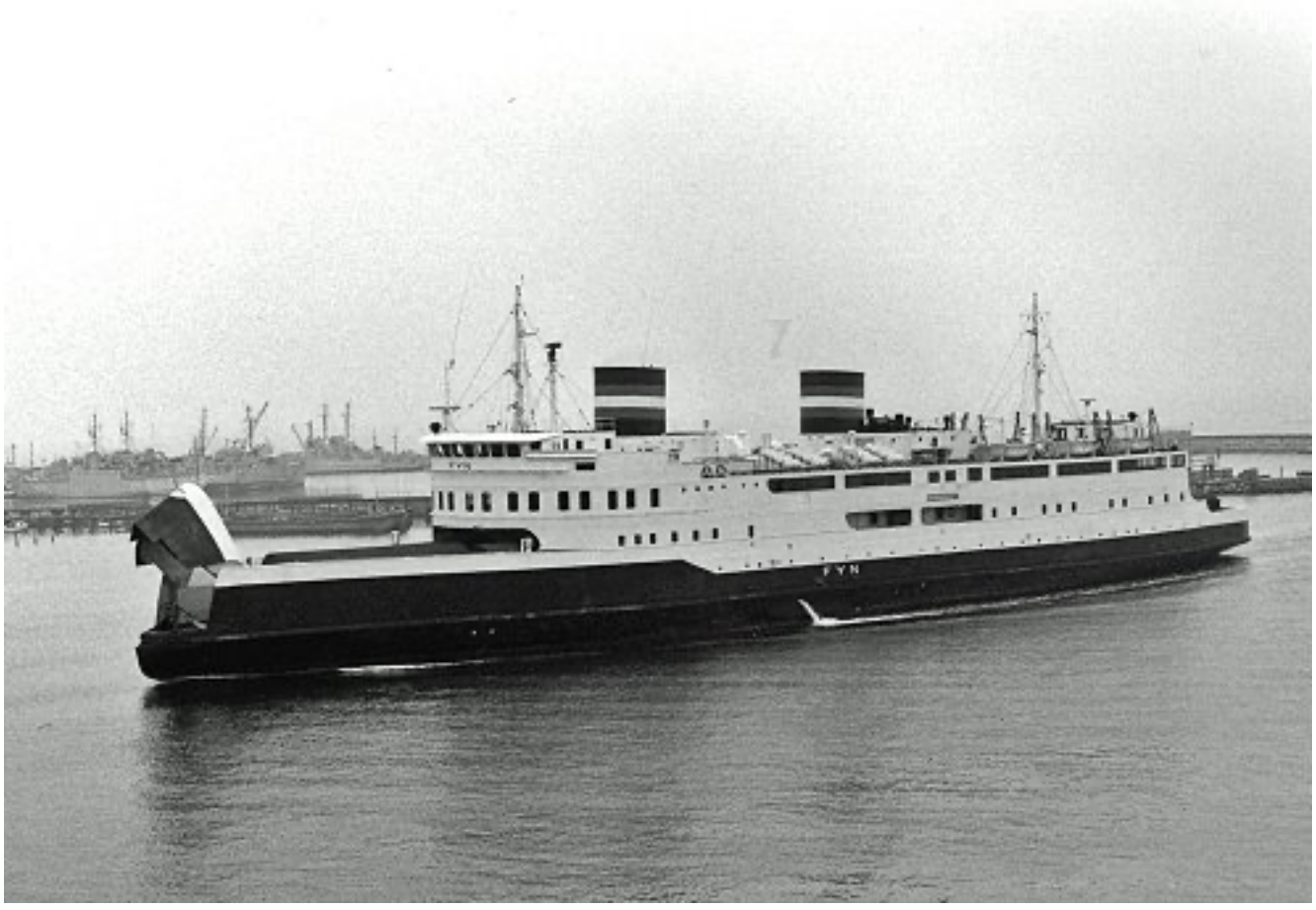

M/S Fyn (1947)

Nytaarsaften tør dog nævnes
fordi den, paa Trods af min
Forventning, blev endnu morsom-
mere og mere utilfredstillende end
sidste Aars.

Christian, Jørgen Langelund og jeg
startede hjemme med at dele 1 1/2
Fl. Snaps, hvorefter vi, som Jørgen
udtrykte sig, følte Trang til at faa lidt
at drikke.
Vi fik det. Jørgen især. Kl. 11½ gav
han askegraa blankt op, hvorefter
Christian bar ham hjem.

Jeg fik en yderst charmerende og
gemytlig Aften ud af det i samværd
med en ganske nydelig ung Dame, **Oda
Petersen** hed hun.

Hvad jeg meddelte hende for mig
lød som en meget spændende
Kryds- og Tværs opgave,
hvad hun fandt meget spændende
og originalt. Sød Pige.

Vi Skulde se hinanden Dagen efter, men
jeg staalsatte mig, hvilket iøvrigt
ikke var saa vanskeligt - jeg
tænkte paa Bodil.

4.1.1943

Vendte jeg tilbage til København
og blev paa Banegaarden
modtaget af Bodil og Bjørn,
henholdsvis sødt og pænt af dem.

Bodils mor var syg. Jeg blev
inviteret med hjem paa Middag

Kl. 9 gik Bjørn. Kl. 11 gik jeg.

I Mellemtiden har jeg des-
værre ikke set saa meget til Bodil
som ønskeligt. Hun vil jo na-
turligvis pleje sin Moder.

8.1.1943

Inviterede Bodil mig i det kgl.
"En Kvinde er overflødig."

Luftalarm i 1 1/2 Time.

9.1.1943

Lørdag var hun lige i med til vort
Gerda-gilde.

Luftalarm i 1½ Time fra 715 til 9 ca.

11.01.1943

Mandag: Ved 6 1/2 Tiden ringede **Ellen** og ønskede mig et godt Nytaar, samt forespurgte om jeg ikke havde Lyst til at komme ud og drikke en taar Kaffe hos hende. Jeg slog til.

Det er altid rart at faa en Afgørelse paa et Problem og nægtes kan det jo ikke, at trende Omstændigheder havde sat mig lidt Griller i Hovedet:

1) at jeg i 14 Aars Alderen var komplet dødelig forelsket i hende

2) at jeg sidste Nytaarsaften havde fundet hende aldeles besnærende, eller om ikke just det maaske saa dog ganske interesse vækkende.

Jeg kom ud til hende Kl. godt 9. Vi drak Kaffe og konverserede iøvrigt meget konventionelt kammeratligt sammen. Efter Kaffen foreslog hun Divanen som et blødere og behagligere Sæde, hvorefter Samtalen begyndte at tage en ret personlig Karakter.

Hun forbløffede mig ærlig talt, men maaske var det ogsaa en lille Smule naivt af mig af tage ud og besøge hende og for at hun ville "julle" ganske stille

og sludre hyggeligt om hedengangne Stunder.

Kl. godt 11 begyndte jeg at snakke om at det var ved at være sent.

Det mente hun ikke - tvætimod, nu skulde jeg gøre mig det hyggeligt.

Kl. 12 fortalte hun om sin Nytaarsaften, hvor hun havde afvist en nærgaaende mandsperson, hvem hun dog havde logeret sig ind paa et Hotel sammen med - ganske vist kun fordi det ikke var hende muligt at komme hjem.

Jo, han havde forsøgt op sig baade i fuld og ædru Tilstand.

Kl. 1 begyndte hun at interessere sig for, hvordan Bodil saa ud og hvordan hun var, hermed en oplagt Chance var givet mig for at omstille Sammenligningsbetragtningen mellem de to, hvad jeg dog naturligvis kun gjorde i mit stille Sind.

Kl. 2 begyndte hun sin ret voldsomme Offensiv, og til min megen store Glæde opdagede jeg, at den ikke rørte mig et Suk - kors hvor det lettede rart. Hvorefter hun fortalte mig, at jeg havde forandret niig ganske fantastisk. Jeg var blevet mindst 10 Aar ældre og tilsvarende moden af Sind og saa voldsom havde

Forandringen været, at den ganske tydeligt afspejlede sig i mine Træk ogsaa.

Jeg sagde derefter simpelt og uden Omsvøb, at jeg ikke havde Lyst til at dele mig mellem flere Kvinder - men undlod dog at sige, hvad jeg tænkte :
at jeg fandt hende blodløs og fattig i Sammenligning med Bodil, og dertil saa forskruet at intet nomalt Mandfolk vilde kunne pleje Omgang med hende, uden at tage Skade af det.

Da det gik op for hende, at jeg ikke var kommet for hverken at kysse eller forføre hende spurgte hun direkte om ikke hun maatte tage Kampen op med den anden Kvinde og prøve at vinde mig tilbage, som om jeg nogensinde havde tilhørt hende.

Hun kaldte mig en mærkelig Dreng og en underlig Fyr og gjorde sine Øjne saa sensuelle som muligt. Jeg følte en dejlig frisk Trang til at le himmelhøjt, men saa vist meget alvorlig ud som om jeg havde dyb medlidenhed med hende.
Og pludselig udslyngede hun en Sætning

som blottede hele hendes utroligt for-
fængelige og egoistiske Sjæl. Hun sagde
naivt nemlig: jeg kunde have Lyst til at træffe
denne Kvinde, som har været i Stand til
at slaa mig ud. Du maa give mig Lov
til det. Mit Svar var et absolut: Nej.

18.08.1943 Det var ikke lang Tid de gode Forsætter
varede. Vi er nu naaet frem til
d. 18 August og skønt der i den forløbne
Tid er hændt meget, som vil havde
været værd at fæstne paa Papiret,
har Umagen hermed altsaa dog afholdt
mig fra at gøre det, Kødet er rede bøn,
men Aanden er skrøbelig.

04.03.1944 I Aften faar jeg Besøg af Bodil
og alle mine Tanker er optaget heraf,
men jeg er en lille Smule bange
for, at jeg længes mere efter hendes
Hænder end hendes Øjne, og det
er ikke godt, fordi Bodil er en god
Pige har jeg opdaget.

Det flimrer for Øjnene af mig, naar jeg
tænker paa……

at jeg maaske om lidt skal se hendes
Arme og Bryster aabne sig mod mig i
deres hvide Vildskab
- saa faldt jeg vist i Søvn

31.3.1944

Jeg her nu truffet den Ordning med
mig selv ikke i egentlig Forstand at
føre Dagbog, men kun at notere ned
naar jeg tror det er noget der har
Betydning ud over Øjeblikket med dets
specifike Forudsætninger og Tone.

Jeg er begyndt igen, fordi jeg har
lyst til at skrive, og fordi jeg ved
en flygtig Gennemlæsning af
foranstaaende har opdaget, at der
nedfældes en lille Smule af det der
former ens Fremtid.

Kanske man derfor kan lære noget
af saadan en Virksomhed. Men Dagbogen
forlader jeg, for den dræber blot Lyst -
“Skal” gaar ikke godt i Spænd i mig.

Det er min Tragedie - men der er nok
dem, der har dem større.

Og saa er det vel ogsaa en hel
god Ide at begynde i et nyt Aar nemlig
mit nye Aar. Lad det for Fanden blive
lidt mere arbejdsomt end det sidste
ud i Aandens Rige.

Jeg holdt ikke Fødselsdagsfest her
paa Pensionatet, for Riis-Sørensen var død
et Par Dage i forvejen. Vi flyttede ud paa
Nordisk Kollegium.

Jens var døddrukken før vi naaede derud
og sad paa Lokum Resten af Natten.
Kristian blev saa fuld, at da Jørgen
trak Præversation op af Lommen paa
ham og lagde dem paa Bordet varede
det nogen Minutter før han fik Øje paa
dem, og da det endelig skete, saa han
aabenbart kun noget hvidt, for han tog
i hvert Fald sin cigaretpakke op og stoppe-
de dem derned til de "andre" Cigaretter.

Ellen (Rasmussen) og Ole tabte
et Væddemaal, for Jørgen Kyssede dem
begge. Ring Peder laa paa Divanen og
sov hele Aftenen. Og saa var der ikke
flere. Men der var mere.

Da vi kom hjem, skulde Ellen
til sove paa Evas Værelse. Men først

drak Ole, hun og jeg et enkelt stilfær-
digt Glas - og saa gik Ole op til sig selv.

Nu var gode Raad temmelig kostbare
og derfor forslog Ellen og jeg omtrent i Mund-
den paa hinanden, at der var forbandet
koldt og uhyggeligt inde paa Evas Værelse,
hvorimod Hyggen saa ud til at kunne
brede sig ganske bravt inde hos mig
blot vi selv hjalp lidt til og plejede
den saa godt vi formaaede.

Altsaa vidtog jeg ting og tog Pyjamas paa
og lidt efter kom Ellen ind i sin Pyjamas og
saa var vi atter paa lige Fod. Og lige Børn
leger nu en Gang bedst.

Da der var gaaet en Times
Tid fortalte Ellen mig, at der altid
var et Spørgsmål, der havde plaget
hende. Jo ærlig talt, hvornaar sov
Ægtefæller i Grunden - og saaledes gik
Snakken til den lyse Morgen.

29.01.1945

Det er dog forbløffende saa lidt Kendskab, man har til sig selv. Jeg har nu for Gud ved hvilken Gang læst dette mit foreløbige Dagbogs resultat igennem og hver Gang er jeg blevet mig med mig selv - og det er ellers noget jeg kan have betænkelig svært ved - om at nu skal det være Alvor, for en saadan Dagbog rummer en forunderlig Dybde og Bredde og er samtidig en fortræffelig Kilde til pesonalistiske Kulturbetragtninger.

Jeg prøver altaa igen.

Jeg har været syg den sidste Uge, officielt Halsbetændelse, inofficielt frisk som en fisk, saan en stor Dybvands fisk, men jeg havde saa meget, jeg gerne ville have udrettet, ordnet og gennemført..

Resultat: Jeg har faaet tre Gange saa meget at tage Vare paa.
Jeg havde en Del Bøger, jeg gerne vilde læse.

Jeg forsøgte mig som Novellist Romanforfatter og Evangelist…
uden Held - naturligvis.

Alt det med **Bodil** ligger nu
meget lang Tid tilbage.

I Stedet er **Gutte** kommet ind
i mit Liv - og omvendt - Traf
hende i Sommer i Tivoli sammen
med Jens og Rigmor. Slaaet op
med hende flere Gange, stadig
uden Held.
Hjemme hos hende i Kolding i Julen
og var relativ lykkelig.
Hun med mig Bagefter i Svendborg,
baade Jul og Sølvbryllup (7/1).
Dejligt Sølvbryllup.

Ansaa alt for sandsynligt at jeg
skulde have et Barn med hende, men
har undertiden haft mine Tvivl om
at det var ganske sundt. Det kom
først paa Tale, da min Interesse
begyndte at svigte.

Hun nægtede kategorisk at tale
og undersøge i København men
vilde gøre det i Kolding, hvad jeg
synes er den omvendte Verden,
hvis man vil gøre sig Haab om
fuldstændig Incingnito med Barn,
men Chansen for aabner altsaa
stort Raaderum og forpurrer
Opfattelse af Nødvendigheden
af øjeblikkeligt Giftemaal.

Aktuelt saa meddelte jeg hende,
at jeg elskede hende. Har stedse
været forunderlig rolig har hun.
Men nu her for faa Dage siden
Meddelte mig, at hun vist stadig er
frugtsommelig, for jeg har igen meddelt
hende, at jeg ikke anser det fra sand-
synligt at der vilde komme nogen
Idealtilstand ud af en eventuel for
bindelse mellem os for livet.

Begynder paa Mandattrin i Dag,
det vil sige paa Onsdag for i dag er
jeg jo syg og i Morgen skal
jeg hen til Jørgen og fejre, at han
nu er blevet Civilingeniør.

Det bliver et Mandegilde. Og det bliver
dejligt at faa lidt Spiritus igen. Kors hvor
det hele inden i mig vaander sig af Tvivl.

Jeg er lige som en Spændt stolefjeder, der ikke
har smagt Olien i aarevis.

10.02.1945

ja, der kan man se. Heller ikke
denne Gang er det lykkedes mig at
gennemføre mit Forsæt. Hvornaar har
det nogen sinde været det, og hvor-
naar mon det nogen sinde vil
blive det ?

Det Mand folkegilde jeg sidst
hentydede til blev naturligvis ikke
helt, hvad det lovede, men det havde
dog visse Ingredienser i sig af god
gammel studentikos Festglæde.

Vi samledes henne hos Jørgen Kl. 5
og startede med at drikke nogen
Øller, hvorefter vi fik rigtig (Tysk)
Champagne. Derefter valfartede vi
til Restaurante Italiano og spiste
Sildeanretning, exeptionel lækker,
og Rødspætte med Champignon
hvilket naturligvis ogsaa var
en del lækkert. Fik kun een Øl
og een Snaps. Bønner, Trusler og
Taarer fik kun Tjeneren til at snak-
ke italiensk.

Hjemme hos Jørgen kan Temperaturen
være paa Frysepunktet - vi drak os Varme til i
Gin & Tonic, Solbærrom og Snaps samt Øl.

Da Ole, som havde meget sig ind i Sel-
skabet, og Ring Peder var blevet søvnige,
gik Christian, Jørgen og jeg hen til mig
Kl. 1 og spillede L'hombre med en hel
Masse Øl. Vi fortsatte til Kl. var 12
næste Dag.

Saa kunde vi næsten heller ikke rejse os fra
Stolene af Træthed.

Næste Tirsdag havde jeg lovet
at aflevere nogen Vagtpenge til Djurhuus
og det skete i Latinerkroen i Købmager-
gade.

Her klunsede vi to og Lund om
et Par Genstande, Som D. tabte de fleste
Omgange af.

Fra Klunsningen gik vi over til Rafling,
og her var jeg straks heldigere, idet
jeg som Nybegynder naturligvis
ikke kunde bygge mit Spil metodisk
og videnskabeligt op.

D. og Jeg fortsatte i det lille Apotek,
hvor vi fik endnu flere Øl og traf sammen
med Jens Møller, Flemming og en Pige.

Ved 8 Tiden ringede jeg til **Gutte** men
hun var naturligvis ikke hjemme.

Onsdag Aften, da jeg kom ned paa mit Værelse Kl 2230 laa **Gutte** i min Seng. Det var en hyggelig Overraskelse og Nat.

I Dag Lørdag ringede jeg til hende ved 7 - Tiden og spurgte om hun kom op. Naa, det vidste hun ikke rigtig, for jeg skulde jo spille Kort.

Det knotnede mig, for det var en Bemærkning, jeg havde ladet falde sent en passant et Par Dage i Forvejen, og om man følgelig ikke behøvede at bygge en hel masse Kasteller paa.

Det ene Ord tog saa maaske det andet Og Resultalet er, at hun ikke har vist sig i Aften, den første Lørdag Aften, vi ikke har været sammen, siden jeg flyttede her hen.

Jeg kan ikke lade være med at synes hun derved har handlet lidt overilet, for jeg mener jo ogsaa jeg har et vist berettiget Krav paa at være sammen med Christian og Jørgen en Gang imellem

Det havde ikke engang været min Agt at spille Kort. Højst en Times Tid, hvor Jørgen tilfældigt skulde møde frem. Øl havde jeg sparet sammen, 8 i alt, og Sodavand havde jeg faaet til min Snaps, samt paatænkt at smøre et Par Stykker Smørebrød, saaledes at der skulde være alle Muligheder for at faa en gensidig tilfredsstillende Aften ud af det, men hun vilde altsaa anderledes.

Tja.

10.05.1945

Den 5. Maj Kl. 8 dansk Sommertid blev Danmark atter frit.
Hvordan følte det saa.
I 5 lange knugende Aar var Sind og Hjerte blevet tynget og trådt under Fode.
Jo, det var vidunderligt.

Man kendte paa sig selv, at der var noget inde i een, der pludselig brast. Jernringen blev splintret, man voksede og voksede og den nu varme Forårsluft strømmede ind og slog alle Sjælens Døre op paa vid Gab, man sugede ligefrem Friheden ind i hver fiber af Kroppen.
I en kort Stund var alt jeg og jeg alt, for man syntes at blive eet med al Verdens Lykke.
Der var noget, der aandede og levede, og det noget - var en selv.

Og saa den næste Morgen paa Gaden. Det var frygteligt, og der er gaaet 5 Dage, og det bliver værre og værre. Det var da jeg kom ned og ud i Byen og saa de unge maskinpistol…..

(Her er flere sider revet ud af dagbogen)

02.12.1945

Kirsten er i Sverrig nu, I en Maaned
har jeg elsket dig, levet med dig i hver
en Celle af min Krop og een eneste Nat
har du taget mig i dine Arme -
i Onsdags (28.11).

Og nu er det alt sammen forbi. Det, vi har
oplevet, kommer aldrig igen. Der findes en
Blomst som vokser og lever i 100 Aar, men
kun een eneste Nat blomstrer den.

Saadan som vi havde det den Nat, maa
denne Blomst føle det, naar den folder
sine vidunderlige Blomsterblade ud og
i eet uendeligt kort Nu sanser hele Verden
i sine uberørte Støvdragere.

Kirsten, hvor har det været en vidunderlig
Maaned, saa ufattelig rig paa indre
Oplevelser, at vel næppe een blandt
Hundrede oplever det et helt Liv.
Men det er forbi nu.

Til at begynde med - Fredag - var det kun
min Forstand, der fattede det og det var
slemt, men ad ukendte Kanaler er det
nu ogsaa naaet ned til mit Hjerte, og det
gør ondt, saa usigelig ondt, at det
undertiden fornemmes som en meget
kraftig fysisk Smerte.

Maaske er der virkelig et og andet i Vejen med Hjertemusklen, men i saa Fald er det sikkert ikke ganske tilfældigt, at det netop bryder frem nu, og under alle Omstændigheder er det rædsom symptomatisk.

Lad mig et Øjeblik genkalde i Erindringen den vidunderligste Dag i mit Liv, en Dag hvor Lykken og Glæden ved at være sammen med et andet Menneske var saa fuldkommen, at den endnu formaar at sprede ledt dulmende Balsam over mit forvirrede og forvildede Sind.

Dagen begyndte - naturligvis - saa trist med alskens Genvordigheder, dit Sammenstød med Thomas og dine Forældre, jeres frygtelige Travlhed, Vanskelighederne ved at faa arrangeret Aftenbudet nogenlunde tilfredsstillende, det sene Tidspunkt, vi endelig fik begyndt paa, Fortrydeligheden hos Kiss m. fl. i det andet Appartement, Johnsens Drukkenskab, Holst's uendelige Vrøvlen og Kommenteren mens vi sad og holdt hinanden i Haanden derinde under Forestillingen - den ubehøvlede Slubbert ved Taxaen og det værste af det hele, din tilsyneladende

Interesse for Hans, da vi kom
hjem, din Dans med ham, mens der
var min brændende krop, der tørstede
efter dig, de mange mennesker, der
truede med aldrig at lade os alene
og min hemmelige, skælvende Angst
for at du i sidste Sekund vilde flygte
fra det vidunderlige Under, der hedder
Kærligheden og som alt, hvad der er
stort her i Livet, ogaa rummer noget
knugende i sit Væsen.

Og kunde du saa se min Lykke
min vanvittige Besættelse, da vi endelig
stod alene overfor hinanden.
Jeg tror det ikke.

Men det var vidunderligt og alligevel
var jeg ængstelig. Jeg var bange for at
komme til at skuffe dig. Og da du saa lidt
senere hviskede til mig:
du er alligevel min egen Dreng, ja,
saa forstod jeg, at vores Kærlighed var
saa ufattelig stor, at enhver Ængstelse
havde været barnagtig, jeg forstod at
jeg ikke havde baaret dig ud paa de
vilde Lidenskabers fraadende Hav, men
ved i en Inderlighedens Verden, hvor alt
aandede salig Fred og hvor ufattelige

Lykkestrømme gennemrislede vore Kroppe og hele Væsen, hvor vi havde været de eneste Medvidere i et Mirakel, der saa et sandt Mirakel kun forekommen een Gang.

Jeg sidder i Aften og lytter til en Udsendelse om Thomas Wolf, og lige netop nu læser Berthe Quistgaard et Kapitel i en af hans Romaner, et Kapitel, der handler om saa djævelsk raffineret kan Skæbnen være, naar den vel kaste et Menneske ud i en Afgrund - om to unge Mennesker, der elsker hinanden omtrent lige saa højt som vi to gør det. De har truffet hinanden tilfældigt, men oplever en Nat, at for dem gives intet andet Alternativ, de har tilhørt hinanden og vil aldrig mere kunne glemme, men da de saa gaar hjem, tilstaar hun for ham, at hun skal giftes om en Uge.

Min lille elskede Kirsten - da lukkede jeg for Radioen. Lille vidunderlige Kvinde, jeg har i disse fortvivlede Dage,hvor jeg kar flakket alene om, borte fra Ministeriet, hvor jeg har været sygemeldt og fra mine Venner, som jeg fortalte, at jeg ikke kunde være sammen med paa Grund af Overarbejde..

Jeg har i disse Dage lært, at Fortvivlelsen og Haabløsheden, denne endeløse frysende Tomhed er Kærlighedens sande Natur, ikke dens hele sande Natur, men en frygtelig Side af den.
Jeg savnede dig i Fredags, jeg turde lørdag ikke gaa ind i de Værelser, der havde været vor Kærligheds Tempel, i Gaar var jeg slet ikke mig selv og i Dag til Morgen, da jeg vaagnede havde jeg Feber og kunde høre din Stemme, føle din Mund og mærke din vidunderlige Krop mod min.

Jeg kastede mig fortvivlet fra den ene Side til den anden og bad, aah Kirsten, forlad mig, lad mig faa Lov at glemme at jeg har kysset dit Skød, at du har kærtegnet mig og kaldt mig "min Elskede", at jeg har set dine Øjne gløde og blive slørede af en sanseløs Fryd. Du har pint mig i Dag som jeg har fortjent at blive pint, men ikke mere, hører du, jeg kan ganske simpelt ikke holde det ud, hvis hver eneste Dag fremover skal fortsætte paa denne maade. Jeg er ved at blive vanvittig, naar jeg i Drømme eller

som i Drømme ser dig i en anden Mands Arme eller tænker paa, at du ikke hver eneste Nat skal kysse mig god Nat, at du aldrig mere skal gøre det, og over at jeg ikke skal faa lov til at lære dig endnu vidunderligere Nætter at kende.

Jeg er bange for, at vi er to Mennesker, der har staaet med den ene Fod over Tærskelen til tabte Horisonters Dal, og at vi saa har mistet modet, fra vi, med Rod i det Liv andre Mennesker lever, ikke har turdet tro paa at noget saadant virkelig existerer, og det til trods for, at vi med Rette kan sige, at vore Sanser ikke har bedraget os.

05.12.1945

Onsdag. Det er ved at gaa galt med mig nu. I et overforfængeligt Haab forsøgte jeg i eftermiddags sammen med Hans og Djurhuus - at drikke mig fra det. Det gik galt. Det er blevet tifold værre, og i Øjeblikket har jeg det saadan, at jeg ikke længere kan se, at der er noget i Verden, der betyder noget for mig. En trist Skæbne, Kirsten, for ligegyldig hvad du gør, kommer du til at knuse et Menneske - og hvis du saa endda knuste mig helt, men det er jo det der er det udholdelige ved Tanken, dette - at hele Resten af mit liv vil jeg lige intenst føle den Smerte, du i dette Øjeblik er ved at tilføje mig.

Da jeg var sammen med dig var det paa en eller anden mærkelig Maade muligt for mig at skubbe den Tanke fra mig, at du betød alt,

alt siger jeg, for mig her i Livet. Jeg blev hele Tiden ved med at trøste mig med ja, ja, Henrik, dette har du jo aldrig haft Lov at drømme om, fra første Gang du kyssede Kirsten vidste du, at Tiden malede sin naadesløse Kværne hen mod d. 15 Februar, at det hele kun var et Intermezzo - men aah, hvilket Intermezzo - i dit og mit Liv, noget vi maaske senere vilde mindes med et Stænk af Vemod, men aldrig noget, der vilde gribe forstyrrende, endsige ødelæggende ind i vort liv.

Husker du, hvad jeg sagde til dig en af de første Aftener, vi var sammen. Jeg sagde: Kirsten, du er smuk, og jeg vil til at passe paa. Jeg vil ikke være forelsket i dig, og hvis man selv vil, kan man godt selv bestemme den Slags Ting.

Og du rystede blot paa Hovedet, dit lille vidunderlige Ansigt bevægede sig der i maaanelyset ganske svagt fra Side til Side, og jeg smilede lidt for mig selv og tænkte: hun er den sødeste Kvinde, du nogen Sinde har hold I dine Arme, den hedeste Kvinde, du nogen sinde har kysset og alligevel mærker du inden i dig selv, at hvis bare du mobiliserer alle de Kræfter, du har inden i dig, saa kan du forlade hende nu, uden at een eneste af dine Cirkler er blevet forstyrret.

Ak, havde jeg blot den Gaang kunne se, hvad der senere vilde ske inden i mig. Og det mest forfærdelige ved det hele er, at om jeg dengang havde været lige saa klog som jeg er nu og havde kunnet foruddiskontere den flænsende Smerte, der nu svirper inden i mig i snart sagt alle Døgenets 24 Timer, ja, saa vilde jeg alligevel ikke være eet eneste af vore vidunderlige Minutter foruden.

Kirsten jeg ser hele Tiden din vidunderlige Skikkelse for mig, saaledes som jeg saa dig den sidste Dag dernede i Ministeriet, denne slanke, grønne, smidige Skikkelse der er som skabt til at elske og trøste

Jeg ser dine Læber og dine smilende Øjne blive tunge til de til sidst bliver saa tunge, at de synker langt ind i mine - jeg ser dig ryste fortvivlet paa Hovedet og hører din Hulken.
Og den Dag kunde jeg bære det, fordi jeg kunde gaa hen og tage dig i mine Arme og kysse og kærtegne dig og glemme alt andet i Verden for dette ene, at jeg elsker dig - elsker dig med en Følelsernes Eniption..
der nu synes at være ved at tilintetgøre hver eneste lille Nervecelle inden i mig

Men det kan jeg ikke i Dag. Hvor bittert, hvor usigelig bittert følte man det ikke som Barn, naar en eller anden bød en et Stykke Chokolade, og saa, naar man skulde til at spise det, tog det fra en og gav det til en anden.

Hvordan tror du saa ikke jeg har det nu?

Jeg ved det lyder banalt, men der ligger en forfærdende Sandhed i det, naar jeg siger, at Livet er begyndt at forekomme mig uendelig interesseløst. Der er ikke alene tomt inden i mig nu, der er ogsaa tomt uden for.
Tidligere var jeg ikke mig selv, hvis jeg ikke var sammen med andre Mennesker. Nu er jeg ikke mig selv, hvis jeg ikke er alene og det er jeg desværre ikke engang

Jeg er begyndt at læse flittigt - det lovede jeg dig, og saa betragter jeg det som noget helligt, jeg ikke har Lov at vanære, men nu og da kan det hænde, at jeg løfter Øjne fra Bogens Blade og spørger mig selv :
Hvorfor gør du egentlig det, Henrik, det er for sent nu. For din egen Skyld kan det være ligegyldigt, snarere vilde du blive langt lykkeligere i dette dets inderste Mening, hvis du skar alle Baand over som bandt dig til dit hidtidige - mislykkede liv og begyndte f. Ex. som Skovarbejder oppe nord paa - langt inde i de mørke svenske Fyrreskove.

Hele dit liv har Ære, Magt og Rigdom været tomme Ord for dig, hvorfor saa pludselig nu, da de har mistet al Tillokkelse tillægge dem nogen Betydning.

En mand kan ikke sige den Slags ting, men jeg er vist heller ikke nogen Mand.

Derfor forbliver det alligevel saadan at al min Higen og al min Stræben hid-til kun har været rettet mod dette ene at finde Lykken personificeret i Skikkelse af en Kvinde, der kunde faa mig til at glemme, at den Tomhed, der raader inden i en selv kun er en Del af den universielle Tomhed - og saaledes ikke noget at undre sig over.

Hvad nytter det mig egentlig nu, at jeg i Dag for en Uge siden opdagede, at jeg ogsaa paa dette Punkt havde taget Fejl - at jeg i 4 smaa Timer fik Lov at opleve at mennesket, Egoet, slet ikke er Enheden her i Verden, men et hjælpeløst flyvende Fnug, der ikke har nogen som helst Mening saa længe det ikke har fundet et andet lille Fnug, lige saa hjælpeløst og lige saa ubetydeligt i sin Ensomhed.

Men da de to smaa Fnug smeltede sammen,
da skete et Under, og hele den store ufattelige
Verden skrumpede ind og blev til eet stort
vidunderligt Fnug - og i disse vidunderlige
sekunder forstod begge de to smaa Fnug,
hvorfor de aldrig før havde forstaaet noget.

08.12.1945 Lørdag, Kirsten…
Du er blevet en Forbandelse for mig.

Jeg er fuld i Aften, og jeg har været
ude at danse med mange, hvad nogen vil
kalde, smukke Kvinder, og alligevel sidder
jeg alene her hjemme nu.

Jeg gik fra Selskabet da Kl. var 21:15.
Paa det Tidspunkt kunde jeg ganske enkelt
ikke længere udholde den tanke, at din Krop,
din Mund og dine Øjne maaske brændte
imod en andens. Aah, hvor er det
forfærdeligt at være fuld og opdage
at jeg alligevel ikke kan glemme dig.

Naar jeg er ædru gaar det endda,
sandsynligvis fordi man har det, der
hedder Kultur, og som er saa vidunderligt
til at skille en fra alt det, der betyder noget
her i Verden.

Kirsten, hvor jeg i dette Øjeblik ønsker at
vi to var de eneste to mennesker i Verden.

Jeg har somme Tider været ulykkelig, men det er slet ikke sådan noget som det jeg oplever nu, for det er slet ikke Ulykke, det er ganske simpelt, tror jeg, et Spørgsmaal om være eller ikke være.

Kirsten, jeg vil ikke skrive mere om dig nu, for der er kun to Måneder til du skal giftes, d.v. s. to Maaneder til Tilværelsen hører op med længene at have nogen som helst mening, og det kan jeg ikke taale at blive ved med at minde mig selv om.

10.12.1945 Mandag

An Apple a dag keeps the doctor away.

Kirsten, vil du ikke godt spise et Æble, hver Dag.

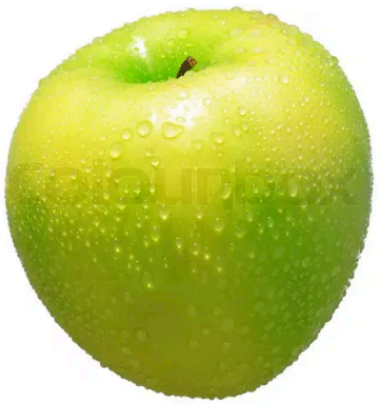

29.09.1946

Men Livet gik videre - og nu er ogsaa **Kirsten** kun en Saga blot.

For en Uge siden var jeg sammen med **Ulla** Klein Jensen (Lørdag).

Jørgen var kommet paa kombineret Tjeneste rejse - Han og **Kirsten** er gaaet i Compagni og Seng sammen og tilsyneladende kan de li det begge to og begge Dele.

Hun har nu altid været mig en Gaade hende Kirsten. Søndag for en uge siden var jeg sammen med **Vera** Til kallas, d.v.s jeg var nu nærmest sammen med **Ulla**, men vi var en Del mennesker i mellem dem og der var Vera ogsaa, og saa fik jeg Ulla lodset hjem - og ser hende for haabentlig ikke mere.

Desværre generede Busser os saa meget, da vi kom hjem, at jeg ikke flk det sammen med Vera, som jeg egentlig havde tænkt mig. Jeg fulgte hende ganske vist hjem, men da hun af Hensyn til Værtinden ikke kunde tage mig med paa sit Værelse var det begrænset hvad vi kunde præstere af Udskejelser i Trappe opgangen, men dog ikke saa lidt.

Iøvrigt var det godt, at det gik som det gjorde, thi i Dag har jeg været sammen med **Inger** Tausen.

Vi var først til Pokal semifinale mellem AB og ØB, som AB vandt 5-2 efter en nærmest Tragigrotesk Kamp.

Naa, men det er ikke noget Sport referat det her, i hvert Fald ikke Fodbold-referat, thi bagefter fik jeg - indrømmet, uden mindste kny Inger med hjem, og drak Kaffe, og da vi var alene to, og jeg havde Cacaocognac og Gin & Vermouth, ja, saa varede det ikke saa forfærdelig omstændigt førend jeg havde faaet aflokket hende det første Kys, og snart fulgte en hel Del efter.

Det tegner godt og jeg tror egentlig jeg synes om Pigen, men hun rangerer absolut ogsaa i den øverste 20ende Del af hvad jeg har forsøgt mig med (med Held).

Lad os nu se hvad de næste Blade gemmer af spændende Oplevelser i hendes naturmautiske Temperament.

Et Par Maaneders hektisk Liv og saa slut - hun var ganske enkelt for erotoman, ikke at jeg ikke værdsætter det, men lidt mere … udbedes

04.12.1947

Kl 130 om Natten Og saa er **Hilda** da gudske lov igen kommet ind i mit Liv. Det gjorde kun ganske vist allerede i Paasken 46, men da troede jeg ikke rigtig paa det, ikke engang efter vores vidunderlige Nat før hun drog til Tyskland i et helt Aar.

Jeg var en af hendes mange, tænkte jeg og kørte videre som forleden, dv.s. jeg traf en ny Pige, først gaanske kort **Ruth** Jensen fra Viborg og derefter **Nancy** Jacobsen, den dummeste, men alligevel i mange henseender den bedste Pige, jeg har kendt.

Hun havde saa givet det mest ubesmittede Sind og betragtede Forholdet mellem Mand og Kvinde som en Helligdom krydret med lidt Aunalisme. Dette faar mig til at mindes **Inger Rasmussen**, som jeg vist heller ikke har omtalt i denne Bog.

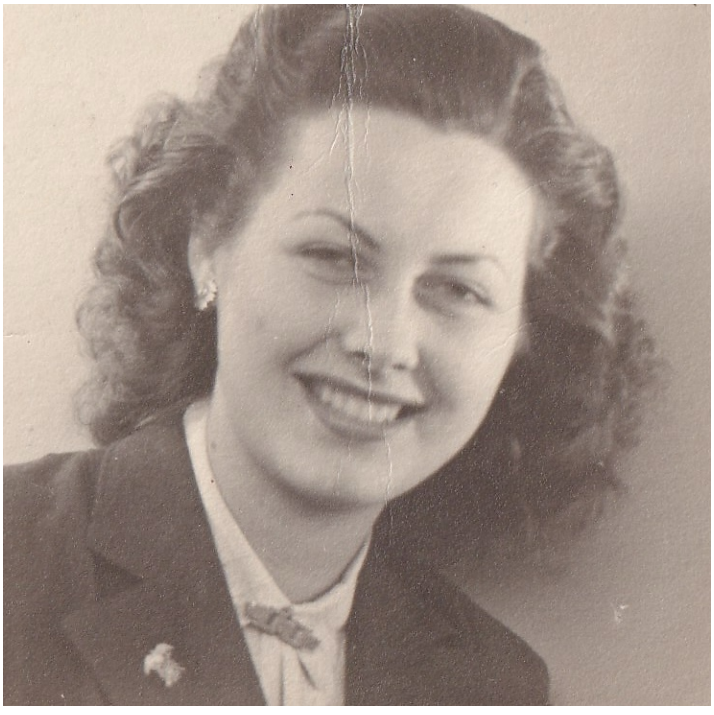

Hilda

Hun var stedse med Indfald, en uendelig fin og følsom Kvinde, trods sine kun 17 Aar. Forholdet til **Nancy** blev i Længden utaaleligt paa Grund af vor alt for faa sjælelige Berørings-punkter og skønt vi havde en udmærket Sommerferie sammen derhjemme i Svendborg, hvor hun egentlig klarede sig forbavsende godt, forværredes det hurtigt efter at vi var vendt tilbage til København.

Jeg havde taget hende med hjem, fordi jeg var mit Ansvar bevidst, men saa efterhaanden i et giftermaal med hende kun en mørk Afgrund foran mig.

Nerverne stod afterhaanden paa Højkant hos os begge, men fandt hvile igen, da Underet skete og hun kom paa Hospitalet pga **Abort**.

Mit livs største Held.

Og ganske kort Tid efter fik jeg saa Lov at opleve mit næststørste, da jeg igen fandt sammen med **Hilda** og - det synes - for stedse. Hun er en vidunderlig Kvinde, en god Kammerat og et taaleligt menneske.

Hun forstaar den sjældne Kunst at kolde Flammen brændende.

Hun irriterer mig og hun ægger mig og hun viser sin Kærlighed og sin Hengivenhed.

Jeg tror aldrig helt jeg finder ud af hende og saa længe tror jeg jeg vil elske hende.

Der er ellers sket store Forandringer i mine personlige Forhold. Jeg har forladt Ministriet den 1.11.47 for at gaa over i det private Erhvervsliv - et Kedelrensnings compagni med Ravnbjerg og Hastler, men i Øjeblikket ser det nærmest ud til at gaa ad helvede til, for de maskiner der er Forudsætningen for det hele blir aldrig færdige.

Lad mig lige minde mig selv om en sjælden vellykket Fest hos Grete og Otto sidste Lørdag ude i Lyngby.
Vi var kun 6, Grethe og Otto, et Arkitekt ægtepar og Hilda og jeg. For en Gangs Skyld var jeg i Stødet, nærmest som i mine Studentereksamensfestdage, kun endnu bedre.

Vitser og vers strømmede ud af mig og gjorde mig til Aftenens Helt. Det er en god Kur for Mindreværdskomplekser. Bare man maatte beholde den Evne fremover, saa man kunde faa Tid til at rendyrke Kultivere den.

Og saa Kommer Far altsaa, naar det bliver Dag og Kl. bliver 16. Det skal blive spændende at se, hvordan det succerer

Inger fra Malina Jørgen (den freudin post)
Luzzi fra den vite Prinpernz og **Sonja**

05.12.1947

Og Far kom og vi havde en straalende
Uge herovre, hvor vi paa en mærkelig
Maade kom ligesom paa kammeratlig Fod.

Jeg tror det var fordi jeg her var den sikre
næsten selvsikre og far den usikre, men
dog værdige ældre modne Mand.

Første Aften var vi til Juleudstilling i Forums
maanuquin opvisning i, Undertøj for Damer
var ikke noget for Far - det var jo rad-
magre Skeletter.

Næste Aften var vi i W.C. og se Diktatoren
med Chaplin - en vidunderlig Film, men Far
var dog mest begejstret for Omgivelsene.

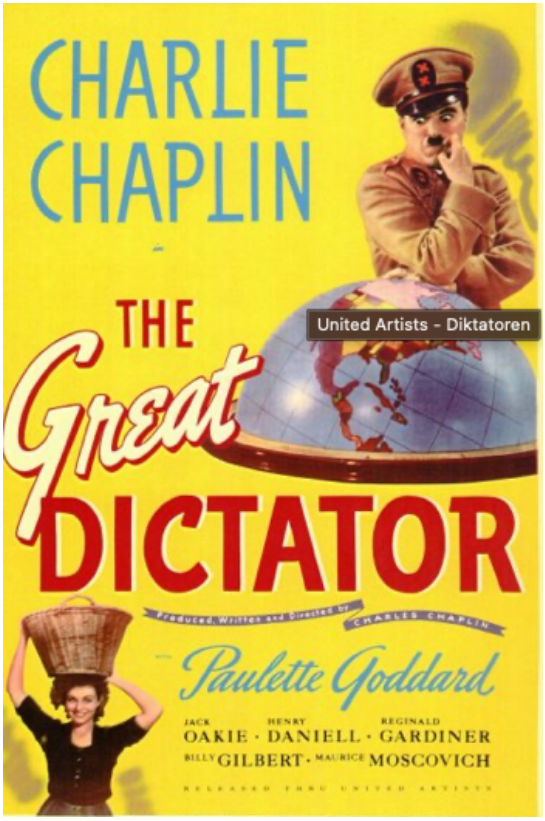

Næste Dag i Illum og i Folketinget.

Endvidere til Humnits Parade i K.B. Hallen,
lige noget efter Fars Smag.

Jørgen var ved den Lejlighed temmelig
beruset (vi havde spist herhjemme først)
og sad og generede en Pige foran, men Far,
som følte sig helt ungdommelig kaad klarede
Grejerne ved at snakke fynsk.

Hilda var med og Far og hende snakkede
lystigt sammen saa lystigt at Hilda flere
gange sagde du og Far begyndte med lidt
vovede Historier.

En anden Dag var vi i Lyngby og i Lufthavnen,
jo det var en dejlig Uge.

26.12.1947
Og saa kom Julen ind i vores Liv. Døden hentede Mor d. 2. Juledag.

Det behøver du vist ikke at skrive om Henrik, for de Dage og Nætter derefter glemmer du aldrig. For første gang siden jeg var lille Dreng græd jeg bitterligen.

Hvor vi savner dig lille Mor.
Kære - Elskede - Lille - Mor.

Og Far er saa ulykkelig - saa
haabløst alene nu. Tak for alt,
hvad du betød for ham og os, Mor.

1948

Og livet gaar videre. Et Par Uger ind i det nye Aar, var Grethe, Otto, Ellemann, Busser, Beth og Hilda plus Elly til smørrebrød og Kaffe hos mig.

Og **Hilda** drillede mig med Elleman - og senere da vi tog ud til ham skamløst og hensynsløst.

Jeg havde et helvede med mig selv - og var lidt bange for mig selv, fordi jeg forstod, et den Dag, jeg for Alvor forelskede mig i en Kvinde og hun var mig utro, da ville der ske noget frygteligt.

Busser, Beth og jeg tog hjem alene ved 2. Tiden om Natten uden at tage Afsked med nogen.

Forinden havde **Grethe** erklæret mig sin Kærlighed og bedt mig om at tage hende og hun har det vist slet ikke saa godt med sig selv.

Det havde jeg heller ikke de næste Par Dage.

Jeg led alle Skinsygens ulidelige Kvaler - og saa pludselig var det hele overstaaet og **Hilda** betød ikke ret meget for mig mere.

Der gik en Uges Tid og saa begyndte vi at komme sammen igen, men…..

Noget er desværre forandret. Hvis hun bare kunde se at blive rask det Nur - tænker jeg Tingene retter sig og Lykken brede sig.

Onsdag kl ca. 14 var **Vera** og **Frk Madsen** (Pipalupski) og jeg ude hos Jørgen. Vi drak tæt og hurtigt og Pipalupski var henrivende skabagtig og morsom - lidt senere gik vi ned og spiste Smørrebrød og havde det overdaadigt, bl. a. fik hun puttet en "Gerking" i mit ene Øre.

Det tog en Time at faa den ud igen og det gjorde helvedes ondt. Vi dansede lidt dv.s. Jørgen gjorde ikke - han gjorde idet hele taget ikke ret meget andet end netop lige det forkerte.

Klar over Udviklingens Entydighed lagde jeg mig paa Divanen, som Vera saa naturligvis ogsa skulde ligge paa. Da Pipalupski saa det erklærede hun, at hun rigtignok ogsaa vilde være med og kom og lagde sig ovenpaa mig. Jørgen satte sig til at sove i en Stol.

Jeg skiftedes til at kysse Pigerne og lod i det kele taget som om jeg ikke var rigtig klog, hvorefter Pigerne begyndte at klæde mig af. Da de var omtrend færdig med det - indaaa selv de det haabløse i Situationen og saa gik vi hjem.

07.09.1948

*Slutningen af August - misforstaaelser og uheldet **Ely** Larsen - ikke mere om det….*

Og saaledes gaar paa forunderlig vis, maaned efter maaned, hvor der hænder en mængde ting, der ingenting betyder, ingenting er og ingenting vil blive. Indtil man en dag rammes haardt og naadesløst.

Men lad os først se, hvilke petitesser det kan have lidt interesse senere at kunne navigere med for hukommelsen.

Hilde er blevet gift. Vi gled fra hinanden paa et tidspunkt, hvor vi begge savnede og den illusion, at den anden var interesseret, og jeg fandt saaledes aldrig ud af om hun var et godt eller kynisk og hjerteløst Menneske hvilket altsaa ogsaa nu kun maa ses under en humanistisk synsvinkel.

Paa et eller andet tidspunkt er **Inge** Rasmussen igen kommet ind i mit liv - og det var maaske synd for os begge to.

Jeg har forstaaet paa hende, at jeg har været hendes store kærlighed - noget med 28 sovetabletter og det selv naar man toner rent flag og indrømmer det seksuelles dominans forkert at nippe til denne kærlighed for at opnaa øjeblikkes tilfredsstillelse.

De mellenliggende aar havde fremelsket et straalende temperament, som ikke lod mig ganske paavirket, men som desværre aldrig udviklede nogen dybere og ædlere følelse, hvad hun ellers saa inderligt havde fortjent.

Det fornuftigste jeg kunde have gjort var saa ganske givet at gifte mig med hende, men fornuft og lykke tar sjældent hinanden i haanden. Vi skiltes paa den for mig sædvanlig gæve maade…..

Omkring 1. April blev jeg ansat Byggenævnet, hvor jeg har haft en omtumlet karriere, for nu til slut at havne i Juridisk afdeling hvor jeg befinder mig godt særlig takket være Richard Larsen, der har været uforlignelig flink mod mig men vi har jo osse en fælles interesse: Sporten.

Bjørn Jensen er kommet tilbage fra Tyskland og er den ganske gæve hyggelige fyr. Jørgen glider takket være en større og større indesluttethed længene og længere ud af billedet. Hans egoisme er ved at tage overhaand, men jeg skylder ham desværre 200 kr.

Fraværet er gaaet med overvejelser om det fornuftige i at Begynde paa Skaarup Seminarium, men fornuften sejrede tilfældigvis ved skæbenens hjælp tilsidst og lod mig blive i København.

Jeg opnaaede ellers at faa dispensation fra Undervisningsministeriet og faa lagt en ansøgning ind men da de i første omgang var optaget, lod jeg planerne vederfares deres ret og undlod at foretage videre, men benyttede dog dette som paaskud til at tage hjem til Svendborg i midten af August, hvor jeg havde en uges overdaadig dejlig ferie, der begyndte allerede Lørdag aften i roklubben med stor succes hos de lokale romantiske ungmøer.

Guderne maa vide hvorfra, thi noget mindre romantisk end mig er næppe set til klubben i maaneskin ved Sundet.

Der var et par stykker, der erklærede deres uforbeholdne anerkendelse. De hed **Grethe Larsen** og **Agnes** et eller andet - men havde desværre lykkeligvis kun stemningens interesse.

Nej, saa er det noget ganske andet med *Eva*. **Jeg kalder dig Eva**, hvad du faar undskylde min nyfigne mennesker kunde jo finde vej til disse linjer - og du skal altid faa lov at leve alene i mine tanker.

Jeg har snart kendt dig længe og paa en maade har jeg kendt dig altid. Naturligt og Blottet for gængs banal generthed og spilfægteri er vi gaaet hinanden i møde.

For mig er du kommet til at betyde alt - hvilket er en tragedie. Der er ikke noget hektisk over mine, følelser for dig. Jeg konstaterer blot, at de er der, og at jeg er dem.

Paa foregaaende blade har jeg skrevet om sønderrivende larmende kærlighed - den har aldrig været der, men jeg forsøgte at bilde mig selv ind ved en senere autosuggestion, at jeg oplevede det digtere siger er den dybere mening med alt - og de maa jo vide det.

At det **er** kærlighed denne gang ved jeg. Det er blot saadan noget man ved. Den er fri for al selvglæde, forfængelighed og krukkeri og ekstisterer som om tid og rum ikke var til, hvad de maaske heller ikke er.

Foran mig et stort sugende svælg, bag mig et endeløst skyggeløst kendskab uden et eneste træ, hvorunder erindringen kan sætte sig og nyde udsigten.

Du er min tanke og min tanke er uden dig ingenting. Jeg drømmer om dig, naar jeg studerer ulovlige hegnspæle, naar sporvognene klimter og taxachaufførerne bander, naar jeg sludrer med en veninde og kalder hende Eva og allermest drømmer jeg om dig, naar morfeus har været god ved mig - og det er jeg begyndt at give ham lov til at være kl. 10 om aftenen.

Du kan altid læse mine tanker, maaske fordi mine tanker er det, du gør, maaske fordi det rent impulsivt netop rejser og gør det jeg drømmer at du vil.

Naar man ligger ved stranden sent paa sommeren kommer skyerne alt for ofte og trækker kulde gennem huden. Der er ingen sensommersol. Du er vaarsolen, der faar alt til at løse

sig op, og dit temperament er som den milde nordiske brise, Ækvators tyfoner og Kap Horns rusktunge brænding, og dine Øjne, sjælens brændpunkt, er viadukter over en afgrund. Hvor er de henne de ord, du aldrig fik sagt. Er det dem, jeg hører naar skovene sukker og kornet duver, naar jeg vandrer i regnen og ved havet eller naar jeg ligger og blunder?

Hvem er lykkeligst?

Han der elsker for at glemme eller han, der glemmer for at elske. De er begge ulykkelige, thi elskov er egoismens pelskaabe. Men kærligheden er længsel, længsel efter udslettelse af drømmen om det umuliges mulighed, genfødelse i og ved et andet menneske.

Man taler om ulykkelig kærlighed. Jeg tror ikke sand Kærlighed nogensinde kan være ulykkelig, først fordi kærlighed er en brændende ild og aldrig en skibslanterne, men ogsaa fordi, om den var en lanterne, det er bedre at leve i lyset end i mørket.

Hvad er det, der gør vort forhold saa meningsløst og vidunderligt? Det er de kvinder, jeg ikke længere kan elske. Hvordan slaa sig til ro med “Hen ti' kommoden og tilbavs igen”, naar man een gang har lyttet til “Eroica”.

Jeg sidder og taler med en kvinde, der tidligere betød om ikke alt, saa dog noget og noget mere end dette Noget.

Og hendes ansigt glider til side og jeg ser dit med det halvt forventningsfulde, halvt drilagtige smil dukke frem. Jeg ser hendes skikkelse og væmmes, jeg hører hendes stemme og forbløffes over skønheden i et taagehorn.

Du har gjort det svært for mig, saa svært at det er let, thi naar det enkle møder det absolutte tvivlens skygger - hellere alene uden dig end i selskab uden dig.

Noget skæbnesvangert uforklarligt river min fornuft i smaastumper og giver plads for følelser som suger og svirper i mig.

Jeg **er** ikke længere, jeg vil være.

Du spiller nok komedie, men du lægger din rolle naturligt til rette - gad vist om ikke dette er den store hemmelighed, det at du afreagerer i stedet for at posere. Vi er allesammen slemme til under-tiden at sige og gøre noget andet, end det vi har lyst til og som baade forstand og følelser siger vi bør gøre.

Det er i saadanne øjeblikke, vi synes at blive præsenteret for en eller anden vilje, der er stærkere end vor, af nogen kaldet skæbnen, af andre hæmninger eller komplekser.

Er det eventuelt rigtigt, at det er det sidste er det næppe til vor lykke, for det første fordi komplekser (hæmninger) ikke kan være af større gyldighedsorden end bevidst villen, og for det andet, fordi det næppe kan gavne et menneske, at komplekser hæmmer eller hindrer en viljesakt, thi derved maa jo igen skabes nye komplekser.

Hvilken Klangtype har Skønheden i dens højeste manifestation? Sørgmodighedens.

Jeg tror jeg er et melankolsk gemyt.

Hvorfor har jeg ikke mødt dig endnu?

Een gang. Vi to var alene. Der var ganske vist mange mennesker, men jeg saa ingen af dem - kun dig.

Og vi sad dernede ved søerne og ordene vi sagde var ingen ord, det var kun lyde, for saadan er vi mennesker, at naar øjnene raaber allerhøjest faar tungen nervøse trækninger uden med og maal.

Det var spændende og en lille smule romantisk. Da jeg gik hjem var der sket noget med mig. Og saa senere, da jeg forstod at kun umenneskelige kræfter holdt dig tilbage, men al de mens de en dag vilde ebbe ud, ja, da forstod jeg, at nu den dag oprandt, da vilde en ny Henrik fødes.

Om jeg ogsaa kun een gang skulde holde dig i mine arme og faa lov at hviske: jeg elsker dig - saa vilde Livet have givet mig mere end jeg nu ved skæbnen havde tilmaalt mig.

Jeg har været sygemeldt i dag og igen og har talt med dig i telefonen og hver lille ligegyldige samtale bryder en sten ned og bringer det øjeblik nærmere de to smaa fnug sejler ind i Altets tidsløse dybder.

Jeg skammer mig ikke. Jeg kan ikke skamme mig, for min længsel er for stor.

8.9.1948

Fik et Billede af Eva i dag og burde være lykkelig, men er det ikke - der er noget galt. Mon det ikke er den skærende kontrast mellem mine drømme og dagens eminente kaade virkelighed, der virker saa pessimo.

Naar først flirtstadiet er passeret og tilnærmelse og fortrolighed opnaaet, men følelserne stadig maa suge næring af et smil, et øjekast og en flænsende uvished slæber de sig saa sært værkbrudne rundt.

Kærlighed er ikke noget statisk, det er liv, liv i sin voldsomste og mest hæmningsløse udfoldelse.
Kristian fortalte mig, at han skulde ud til Beth i aften. Han var blevet inviteret.
Det var Langelund og Ove Rasmussen ogsaa - han har netop faaet stillingen som branddirektør i Slagelse. Jeg er ikke inviteret - men tro mig om jeg er ked af det.

Jeg kaa ikke rigtig med det gamle, slæng mere. Der er lidt hult og forlorent over sammenkomsterne - og saa er jeg af en eller anden grund, som min ellers veludviklede humoristiske sans ikke billiger, regelmæssig skydeskive for en stribe vittigheder, der mere minder mig om en kritisk overbærende holdning end en godhjertet venligsindet natur.

Dette gælder naturligvis ikke Kristian.

9.9.1948

Saa skinner solen igen og jeg er saa jublende glad som et lille skrigende pattebarn.
Eva og jeg har spist frokost sammen i dag og paa en eller anden maade lykkedes det mlg at faa 6 stk. ned, men det er vist ikke helt sikkert at det er sundt at spise i slig halvt bedøvet, halvt fortumlet tilstand.

Mon hun i grunden ved, hvad hun er kommet til at betyde for mig? Jeg ved det ikke jeg ved blot, at det er vidunderligt bare at se hende og hendes stemme, naar hun hvisker i telefonen, besætter mig i timer efter. Jeg har lige talt med hende.

Een af denne verdens utalte ligegyldigheder forhindrede os i at følges ad som aftalt. Hun spurgte mig om jeg var vred? Og sagde at hun engang vilde komme op og besøge mig, ikke alene for at glæde mig, men ogsaa for at glæde sig selv.
Er der overhovedet noget, der saa betyder noget, naar den kvinde, jeg elsker ud over al sund fornuft, hvisker, at hun længes efler at møde mig!

Munken, Henry og jeg var ude hos Busser og Beth, hvor Ove, der søger Branddirektørstilling i Slagelse, var nærværende. Busser havde fortalt ham om Terese - Gud ved nu han er lidt af et Pjok. Senere kom Jørgen, og for min skyld kan det ene Pjok godt sige om det andet Skvat, hvad han vil.

Om var de iøvrigt bare lykkelige…

10.9.1948

Eva var ganske bedaarende i Dag. Smukkere end nogensinde før og i en Kjole, der fremhævede hendes lille vidunderlige Krop. Dristig, med en Udskæring der ledte Tankerne hen paa Situationer, hvor Beherskelsens Kunst blive til selvpinsler.

Jeg kender ikke mig selv igen. Jeg ved, at jeg langsomt men usvigelig sikkert føres frem mod Lidelsernes Skærgaard - allerede i Dag var det forbundet med næsten fysisk Smerte at være sammnen med hende - og alligevel er jeg glad. Blot fordi hendes Øjne vandrer ind i mine.

Hvis Eva var fri, tror jeg at selv H. C. Andersensgade for mig vilde være en smuk Gade.
Dette grusomme hvis.

Det vilde være klogt. Det vilde være det meste rigtige, om vi aldrig mere saa hinanden.

Undertiden naar jeg puster Brystkassen op spørger jeg mig selv, om jeg da ikke er en Mand. Og saa siver Luften ganske stille ud, for jeg kommer i tanke om, at det er jo netop det jeg er, og at Eva er den Kvinde jeg aldrig har turdet haabe at finde.

R. L. var lidt haard ved hende i Dag, drillede hende lidt og lidt vel sarkastisk. Det er frygteligt, men jeg var lige ved at blive alvorligt vred paa ham af den Grund.

Er begyndt paa 5 Timers Arbejdsdag.
Og lad os saa se at komme i gang.

13/9

Jeg forstaar saa udmærket Folks Aversion mod Tallet 13. Det har dog været en modbydelig Dag Og Nat. Mit en Øje har smertet mig, saa jeg kun har sovet 2-3 Timer og er i Dag rødt og svullent.

Lørdag Eftermiddag var Richard med hjemme og drikke Kaffe. Læste et Par smaating jeg han skrevet og erklærede:
Du er dog et Lidderligt svin og et uforbederligt romantisk menneske.

Syntes iøvrigt det var ret daarligt - hvad jeg selv har haft for Øje - men mente dog, at der var Ting i, han ikke selv vilde kunne have skrevet - end ikke for Guld.

Og opfordrede mig til at gaa videre. Maaske kunde der komme noget godt ud af det. Det ved jeg iøvrigt meget godt, at der ikke kan.

Bjørn kom senere ledsaget af 1 fl. org. Whisky. Vi skulde jo til Svenskerkomsammen hos Sir Henry - men Svenskerne (Ingegerd og Ellen) udeblev hvilket kunde være hip og hap. Der var megen Spritus og jeg drak mere end rigeligt, men maatte tænke paa Richards Bemærkning:
Hvad Faen drikker I for.

Aftenens Lyspunkt (selv Ole Holst var jævnt kedeligt) var en 2 x 100 m. Konkurence ved Søerne paa Hjemturen som jeg klarede med Munken og Henry paa de næste Pladser. Munken var forbavset, fordi han har løbet paa 12,3 Sek.

Elly gav Natmad og Munken og jeg diskuterede til den aarle Morgen, bl.a hvorvidt det vilde være hensigtsmæssigt for mig at studere sammenlignende Litteratur.

Jovist var vi højt oppe. Ideen er iøvrigt meget god. Jeg kan bare ikke føre den ud i livet.

Jeg tænkte meget paa Eva og paa hvor vidunderligt hun sikkert nu havde det sammen med en anden Mand - og kunde ikke lide Tanken eller mig selv.

Søndag Aften ude hos Grethe og Otto til Bridge.

I Dag paa Kontoret fortalte Eva mig, at hun havde faaet et vink om, at Sladderen var begyndt at brede sig, saa vi maatte hellere holde op - det skulde jo ikke gøre mit daarlige Øje bedre.

Det er ikke morsomt at skulle dræbe det bedste i sig selv og maaske - hvem ved i et andet Menneske, det vel give mig et Helvede og forkulle mine Følelser langt fremover.

Jeg har været deprimeret i Dag. Jeg har oplevet noget smukt og skal nu se det blive hæsligt, pudsigt som det første altid er en Illussion og det sidste altid en Realiltet.

15.9.1948

Mit daarlige Øje har holdt mig hjemme i Dag. Det er dejligt saa kan jeg meget bedre tale med Eva. Der er noget vist deprimerende i at skulle staa og sige Banaliteter til hende, blot fordi vi aldrig er alene. Og saa er jeg ogsaa fri for at vise mit langt fra skønne Øje frem.

Vores Samtale i Dag begyndte at kredse om Emner som vi ellers er gaaet uden om paa Kattepoter: hendes Mand og den vanskelige Situation, der er opstaaet derved, at han ikke har kunnet undgaa at bemærke, at der er noget der optager hendes Tanker ogsaa uden for Hjemmet.

Jeg ved det er frygteligt dette liv og at det for altid diskvalificere mig til Ægteskabet men alligevel har jeg ingen Samvittighed. Jeg føler at det er mig der har Ret, og at ingen kan eje et andet Menneske.

Verden lukker Øjnene for den Kendsgerning, at Problemet eksisterer i praktisk talt ethvert Ægteskab.

Min Kærlighed er det eneste sikre Holdepunkt i en Verden, hvor jeg ikke før har kunnet finde absolutte Værdier.

I Nat laa jeg vaagen i flere Timer og tænkte paa dig og følte en ubændig fysisk Smerte ved at tænke paa, at du samtidig hvilte i en anden mands Arme.

Og min Fantasi hentede dig og bar dig hjem til mig.

Jeg ved det ikke, men jeg har en Fornemmelse af, at hvis jeg lærer dig nærmere at kende, vil det blive vanskeligt for mig at finde tilbage til den rolige ligevægt, der ellers har udmærket min Slentren gennem livet.

En saadan Slentren er hverken særlig spændende eller paa anden Maade ophidsende. Men den mest hensigtsmæssige, thi Sorg og lidelser er stærke Følelsers Smaabørn.

Jeg føler mig stærkere draget mod dig end mod nogen anden Kvinde jeg har truffet. Naturligvis burde jeg ikke fortælle dig det, men da jeg sætter mine Følelser for dig højere end min Respekt for Ægteskabet som Institution, gør jeg det uden at skamme mig.

Det har været som en Opvaagning fra et langt drømmeløst Vinterhi at lære dig at kende. Jeg føler mig som en Overfladefisk, der opdager, at Havet ogsaa har Dybde - og tænker paa, at der længst nede er Mørke og Kulde. Thi er ikke disse Kræfter, Viljen ikke behersker, Mørkets Kræfter og er den Erkendelse, at Kærligheden aldrig kan blive universel, ikke selv et Pust af Universets Kulde.

Men til Trods for alle mine Erfaringer, det jeg selv har oplevet, og det jeg ser andre opleve, og i Modstrid med al sund Fornuft saa ved jeg alligevel, at Mørket er Nænsomhed og Kulden Frygtsomhed og saaledes Kærlighedens Attributter, men ikke dens Væsen.

17.9.1948

Eva foreslog i Dag, at vi skulde undgaa hinanden en Uge. Det er en klog Disposition. Den er saa rigtig og fornuftig og i saa jamrende Disharmoni med hvad vi begge har Lyst til, at selv en Daare kan indse at Klogskab er Dumhed.

Hvor er vi mennesker fattige, at vi sætter fysisk Utroskab lavere end sjælelig - men det giver naturligvis Restitutionen en Slags Berettigelse.

Jeg er bindegal af Længsel efter at tage Eva i mine Arme, men sagde naturligvis, at det var en baade klog, retsindig og eneste mulig Løsning.

20.9.1948

Een Dag kunde vi dy os - Søndag tæller ikke - saa havde vi begge faaet nok.
Eva smuttede indenfor Kl. ca. 10. Havde hun ventet et Par Timer var jeg smuttet indenfor hos hende.

Det sømmer sig heller ikke for voksne Mennesker at lege putte en hel Uge. Enten maa vi ærligt og aabent se hinanden i Øjnene og indrømme, at vi kun har een Længsel, den samme - og at det dog er bedre end slet intet eller ogsaa maa vi tvinge os til at tænke paa noget andet.

Hvilket vi blot ikke kan.

Jeg respekterer Eva dybt, fordi hun ikke vil være sin Mand utro, men Kærligheden skyder ikke mange Blomster i en Mands og Kvindes Liv - det eneste der berettiger det. Og i Stedet for at kvæle dem burde vi tilbede dem hver Time paa Dagen.

Eva fortalte mig, at hun vilde være kommet op til mig Lørdag Eftermiddag, men at hun var bange for at jeg havde Selskab.

Drømte om mig Søndag Nat, at vi skulle mødes, men at jeg i Stedet frækt kom spankulerende med en - grim - Pige. Jeg er glad for at Eva drømmer om mig. Hvor meningsløst, at vi samme Nat ligger og drømmer om hinanden - naar Drømmen kunde faa Kød og Blod.

22.9.1948

Eva sagde til mig igaar, at jeg maatte se at komme til mig selv igen. Det var haadt sagt, men det var, om hun vilde mig mit bedste klogt sagt - og det hjalp.

Jeg var faktisk ved at gaa under i en Slags romantisk Ynglingsforelskede der ikke har Spor med Virkeligheden at skaffe - og ikke under nogen Omstændigheder vilde have det.

Der er kun een Ting der er sikkert og det er, at hvis man ikke ofrer sig, hvad man lidt misvisende kalder naturligt, saa mister den anden strax Interessen.

Jeg ved det bedst med mig selv.

Det er mig umuligt al ta en Pige, der er "rundt paa Gulvet" Og her i Tilfældet Eva er det tifold farligt, dels fordi det til slut vil gøre mig til et lallende selvopgivende Vrag og dels fordi Eva, der en en moden Kvinde, sikkert skal køres i Modne og dristige Tøjler, for ikke at sige tøjlesløse Tøjler.

Alt i alt har jeg jo ikke stort andet Haab end at hendes Modstandskraft en Dag bliver mindre end hendes Lyst til Eventyr - og den Dag skulde jeg saa gerne kunne leve op til med bedste.

Den Dag vore Kroppe nægter at lytte til Forstandens Nonsens. Den Dag da der bliver skrevet Kapitler i Elskovens Historie.

Hun, gav mig et Billede af sig selv i Badedragt i Dag, hvilket faar mig til at tænke paa, at den Kvinde, der godt kan li at se sig selv nøgen i et Spejl ogsaa godt kan lide at blive set nøgen.

2.10.1948

Far og Kristoffersen var herinde sidste Lørdag og for fars Vedkommende blev her til Onsdag.

(Det var Fredag, jeg dummede mig med Jytte, som løb fra to Haner, der havde givet ud paa hende hele Aftenen. Jeg vaar endnu ikke ædu Lørdag morgen)

Busser hentede Far & K. paa Banegaarden og sørgede for at de fik nogen Snapse saa min Tilstand ikke skulde virke alt for paafallende, naar jeg kan hjem fra Kontoret.

Gik paa Bil udstilling om Eftermiddagen og spiste medbragte Kyllinger hos Beth om Aftenen, hvor ogsaa Bjørn og Jørgen var. Bjørn havde bragt en fl. engelsk Gin med sig.

Søndag var jeg til Landskampen mellen England og Danmark, der var ikke saa lidt af en Skuffelse (0-0).

Derefter til Middag paa Grønningen (65 kr.) for 4 og til Slut i Cirkus Schumann som der heller ikke var noget ved - bortset fra en Haandstand paa een Finger.

Mandag rejste K. og om Aftenen var vi i Palladium (Biskoppens Knæ).

Tirsdag var Far med ude hos Kristian og om Aftenen besaa vi Kære Ruble" som var hæderligt ganske morsomt men ret daarligt Spillet.

Jeg havde ikke Indtrykket af at Turen denne Gang var saa vellykket som vanligt, men det skyldes maaske kun min egen dystre Sindstilstaand.

Det er stadig Eva, det er galt med. Jeg kan ikke frigøre mig for min Fantasi og de Billeder den opruller for mig. Og da hun stadig er lige sød baade af Væsen og Udseende, er det mig umuligt at indse det haabløse og kraftødende i min Kærlighed eller Besættelse eller hvad det nu er.

Det er Lørdag Aften og jeg er just kommet hjem fra en Fodboldkamp og ser at hun har ringet og kan ikke frigøre mig for den frygtelige mulighed, at hun måske haar villet besøge mig og at Skæbnen igen haar villet det anderledes.

Hvorfor skal Skæbnen ødelægge, hvad Skæbnen selv har villet ?

Jeg ringede ud til Lone for at høre om Kristian skulde være der og fik at vide, at han var i Frederiksværk. De havde haft et Opgør.

Hvis ikke det er den helt store deliristiske Dille saa findes den ikke. Her gaar han og er saa smadder forelsket, saa det næsten er pinligt at overvære og saa slaar hun op med ham, fordi han ikke kan tage sig sammen til en Forlovelse eller Giftemaal. Gud Fader bevares hvor Folk dog kan forkludre Tingene for sig selv og andre.

Jeg sidder bare og ryster paa hovedet i Aften. Hvorfor er du her ikke Eva? Alle mennesker er ulykkelige. Vi to vilde være lykkelige. Vi vilde kunne gribe og fatte lidt af Tilværelsens Mening.

Bevidstheden herom gør den endnu mere meningsløs.

Mellem os vilde der ikke være nogen misforstaaelser.

14.10.1948

Men pudsig nok saa tror jeg, at der er kommet en misforstaaelse mellem os - og det er fordi jeg har truffet en **rigtig Eva**. Jeg traf hende Lørdag.

Mandag sagde, ***"Eva"***: Hvorfor er du irriteret. Jeg troede det var hendes ordvalg, der var mindre heldigt, men hun har senere uddybet det derhen, at hun kunde mærke paa mig, at jeg var knotten og irrlteret, fordi det ikke blev til noget mellem os.

Hun har taget grumme fejl. Det er rigtigt, at jeg var anderledes tilpas mandag, end jeg længe havde været, og det gav sig bl. a. udslag i, at "Eva" trængte noget i baggrunden for den mere nærliggende **Eva**.

Saa maaske er dette begyndelsen til enden med "Eva". Jeg har været meget forelsket i hende og anet følelsernes vældige vingeslag, men jeg hører til de lykkelige mennesker, der ikke saa forfærdelig længe ad gangen kan være ulykkelig forelsket. Mine drifter er aabenbart stærkere end min sjæl.

Eva traf jeg Lørdag aften Kl. 12 i Den røde Pimpernel, hvilket ikke lover noget særlig godt, og det ved jeg heller ikke bestemt noget om endnu.

Jeg havde været til komsammen oppe hos Elly med, *japaneren* og hans ven *garderen* som faktisk formaaede at gøre det til en endnu tristere forestilling end vanligt.
Munken var der, Vera ligesaa og Busser og Beth kom senere og var faktisk meget sjov (Busser naturligvis).

Pimpernellen

var et berygtet og legendarisk værtshus i København, der især var kendt i 1930'erne og 1940'erne. Det var et af de steder, hvor kunstnere, bohemer og intellektuelle mødtes for at drikke, diskutere og feste.

Hvad var Pimpernellen kendt for?

Beliggenhed: Det lå på Bernstorffsgade 5 i København V, tæt ved Hovedbanegården.

Stemning: Kendt for sin livlige, lidt løsslupne atmosfære, hvor alt kunne ske. Det var et af de steder, hvor byens mere farverige personligheder holdt til.

Gæster: Tiltrak en blanding af kunstnere, forfattere, skuespillere, vagabonder og intellektuelle.

Modstandsbevægelsen: I 1940'erne, under besættelsen, var det angiveligt et sted, hvor modstandsfolk kunne mødes.

Dårligt ry?: Nogle betragtede det som en lidt "skummel" beværtning med et råt klientel, men det var netop det, der gjorde det spændende for mange.

Pimpernellens senere historie

Stedet eksisterede ikke i sin oprindelige form efter krigen.

Der var senere et andet sted kaldet Den Røde Pimpernel, som lå samme sted i 1960'erne og fungerede mere som en natklub/diskotek.

Da han imidlertid ved 11 1/2 tiden brød op og Vera ligesaa forstod jeg at aftenen næppe vilde kunne overgaas i Kedsomhed noget Sted og besluttede at gaa i seng. Men fik gudskelov den indskydelse først at kaste et blik i Pimpernellen.

Der sad to piger, som øjensynlig følte sig fremmede dernede, hvorfor jeg anbragte mig i passende nærhed og efter at have udvekslet tilpas dvælende øjeblikke med den ene og sødeste af dem, dansede jeg ud med hende og fik at vide, hun hed Eva.

Da det holdt op dernede gik vi hjem - der var ikke særlig mange indvendinger. Jeg spugte Eva om hun vilde have kaffe og det sagde hun ja tak til og da jeg spurgte Iris, som var gift og sammen med en fyr, som jeg ikke kendte, men som jeg troede var hendes "ven" og som hun troede var en af mine venner, sagde hun ogsaa ja tak, men havde dog visse betænkeligheder, da vi naaede gangdøren.

Eva og jeg gik ud og bryggede Kaffe sammen. Der fortalte hun mig at jeg kun skulde lave til to, hun drak ikke kaffe.

Tilfældigvis havde jeg lidt Cloc i huset, og det gik alt sammen meget godt. Jeg var i det sjældne snakkesalige hjørne, mestendels, fordi jeg ikke havde sagt et ord oppe hos Elly.

Da vi var færdige med kaffe gik Eva og jeg ud i køkkenet og badeværelset for at stjæle et kys og hvad vi nu ellers kunde faa fat paa.

Hendes krops bygning ledte tanken hen paa et kunstværk Hun var "new look" til behag. Skønnere formet bryst er aldrig set, en skikkelse skabt til elskov. Det var hede øjeblikke med hedenske længsler.

Hendes ansigt staar ikke maal med bryst, hofter og ben men det lever og rummer store løfter og i øjnene staar hormonerne i kø og bestandig synes hun at udlade…..
elektro - magnetisk - erotiske bølger.

Kl. 5 tog de hjem. Ved vognen bankede Eva paa ruden og spurgte om jeg havde lyst til at komme ud og spise frokost hos Iris. Hendes mand og Evas halvforlovede var i Sverrig til fodboldlandskamp.

Jeg tog derud efter ungdomslandskampen og de første par timers tid var lidt trykkede, men vi fik likør og vi fik vin og efterhaanden kom stemningen. Og Eva og jeg syntes igen vi havde det rart sammen.

Bjørn havde vi skikket bud efter.

26.10.1948

Eva og jeg kommer stadig sammen. I går kom vi nærmere sammen end før. Hun har været standhaftig og ikke villet tage det sidste, men temmelig betydningsfulde skridt at klæde sig af og gaa i seng med mig. I går gjorde hun det og saa var resultatet pauvrest muligt.
Jeg var paa det nærmeste impotent, og da det endelig lykkedes var det naturligvis overstaaet før fanden fik set sig om.

Gad vist hvorfor jeg havde det sådan? Har jeg stadig komplekser, efterveer efter influenzaen eller var det en naturlig reaktion paa de kæmpe anstrengelser, der er gået forud for at faa hende til at bukke under.

Jeg kan godt lide Eva. Bedre end i begyndelsen og hendes skikkelse har ikke tabt noget ved at blive set in natura. Jeg har paa fornemmelsen, at hun er på vej til at blive stærkt interesseret også. Så måske skal vi få det ganske rart med hinanden efterhånden.

Hun er overordentlig forskellig fra den gennemsnitlige kvinde. Har mere temperament og mere kyskhed som vist ikke bunder ret dybt, men er resultatet af eenmandskomsammen (formentlig).

Har paa fornemmelsen, at hun aldrig rigtig har fået lejlighed til at lære sin egen krops mysterier at kende. Det skal blive forsøgt ændret.

Jeg tror nemlig at hun er den fuldkomne elskerinde.

"Eva" er naturligvis gledet lidt i baggrunden i denne tid. Men vi sludrer stadig hyggeligt sammen og afdæmpningen er ikke større end at den han sprænges hvert øjeblik. Men det er rart at den er der.

Der var optræk til afskedigelse i nævnet i går. Hjorth meddelte Richard, at han måtte af med nogen folk.

Det tog pudsigt nok hårdere paa Richard end mig. Han vandrede fløjtende rundt og talte en del sager op, virkede en kende ved viden af sig selv og erklærede at jeg var irriterende arrogant og selvglad i dag.

Hyggelig fyr, ham Richard. En guttermand, som det er helvedes vanskelig at blive klog på.
Jeg synes undertiden der er en fantastisk uoverensstemmelse med hans væsen og hans vid.

Påstod iøvrigt, at jeg ikke skulde være bange.
Han skulle nok, klare den for mig.
Og foreløbig blir jeg.

4.1.1949

Eva og - (“Eva" eksisterer ikke længere) -
jeg er nu hinanden nærmere end nogen af os før har været nogen anden. Vi har de sidste par dage oplevet hinanden så intenst og inderligt lyksaligt som det overhovedet er to mennesker muligt. Men vejen har været lang og formfuld med tilsyneladende uigenkaldelig afsked.

Det var Eva, der en morgen for 1 1/2 måneds til siden erklærede, at hendes fortid forhindrede hende i at blive lykkelig med andre end ham, hun havde levet sammen med de sidste 3 år. Han og alle hans venner var en del af hendes liv, som hun ikke kunne blive kvit og ikke kunne glemme.

Under normale omstændigheder vilde jeg ikke have forsøgt at retablere forholdet, men da dagen var gået til ende forstod jeg, at jeg havde mistet noget dyrebart og tog ud til hende, fordi intet derved kunne blive værre.

Forinden havde jeg skrevet hende et digt om min tilstand. Hun tog pænt imod mig og tre dage efter var alt ved det gamle.

Og vort forhold blev stadig bedre. 30.december kom hun til Svendborg og holdt nytår med os. Vi havde et vidunderligt gensyn og var sammen hver nat, hun var hjemme og kunne dårligt slippe hinanden, før Far begyndte sin vække-vandring.

Nytårsaften spiste vi - Far, Kristian, Linda Grethe og vi to - nytårstorsk med snaps og ostepinde, kaffe og likør - Eva havde medbragt en Romliquer som Far syntes så godt om, at han satte den ind på sit natbord, da vi havde fået hver et glas, men der var såmænd rigeligt at drikke endda.
Det blev derefter bestemt at vi unge (Kristian skulde ud i tjenstlig kørsel) skulle gå en tur på Cassanova og Far et smut ud til Kristoffersen inden vi Kl. 12 skulle mødes og ønske hinanden et godt nytår.

Eva og jeg blev meget hurtigt kede af Cassanova, hvor der var meget lidt feststemning og gik hjem kl. 11 for at hygge os til kl. 12.
Far ringede lidt efter og sagde, at han befandt sig så godt, at han først kunne ventes senere på natten - og jeg kunne høre, han befandt sig godt - Grethe, Linda og vi to ønskede derefter hinanden et godt nytår ved at springe ned fra en stol, hvorefter de to piger gik ud at jage, mens Eva og jeg satte os til rette for at nyde natten med to års mærkeligste stemning.

Vi havde originale varer at drikke og Eva tømte en fl. Martini og jeg godt en fl. Cypernvin. Vi havde det vidunderligt, sad i hver sin stol og var hinanden meget nærmere end de fleste i en sang.
Vi talte meget og sagde endnu mere og syntes det var vores bedste nytårsaften, hvad ingen udenfor ville kunne have forstået.

Eva skrev små breve til Far og Kristian, hvori hun ønskede dem godt nytår og puttede brevene i deres senge, mens hun anbragte nytårsglas på natbordet.
Kl. 3 kom Far hjem og lidt senere Grethe og Linda med 3 fyre, hvorefter vi alle spiste pandekager og drak solbærrom.

Stemingen var på det tidspunkt brudt, hvorfor Eva og jeg hurtigt fortrak ned i den lille stue igen. Men naturligvis varede det ikke længe før den øvrige familie var forsamlet der også - Kristian inclusive - stolt over at være ædru mens de tre fremmede passede sig selv i opholdstuen.

Grethe gik dog senere op og underholdt dem indtil Far hentede hende ned, idet han erklærede, at nu skulle hans husbestyrerinde i seng.

Jeg sov den nat temmelig åbenlyst sammen med Eva, idet jeg uden videre redte op på gulvet i den store stue, mens hun lagde sig på divanen. Formodentlig har jeg været lidt kluntet for da jeg lagde mig ved siden af hende ømmede hun sig lidt og lagde sig i min rede.

Om morgenen kunne denne tilstand naturligvis ikke tolereres, hvorfor jeg kravlede ned til hende - og således fandt så den øvrige del af huset os efterhånden som det vågnede op.

En af pigerne blev så forbløffet, da hun kom med service, der skulle stilles på plads,

at hun stillede sig op og måbede i 5-10 minutter uden at foretage sig noget andet.

Nytårsdag om aftenen var vi lige
ved at blive uvenner på gund af
en misforståelse.

Da vi skulle i seng spurgte jeg Eva om hun ville med ovenpå, hvortil hun rystede på hovedet, og så gik jeg temmelig irriteret med det samme.
Da jeg havde sundet mig lidt ovenpå fandt jeg ud af at det var en kedelig måde at Slutte en vellylkket ferie på og gik ned til Eva igen. Hun troede jeg havde været træt og uoplagt og havde lidt skuffet lagt sig til at sove.

Men da jeg kom ned, sagde hun bare: Må jeg gå med dig op, når jeg kun er i natkjole. Vi gik op og havde endnu en vidunderlig nat sammen.

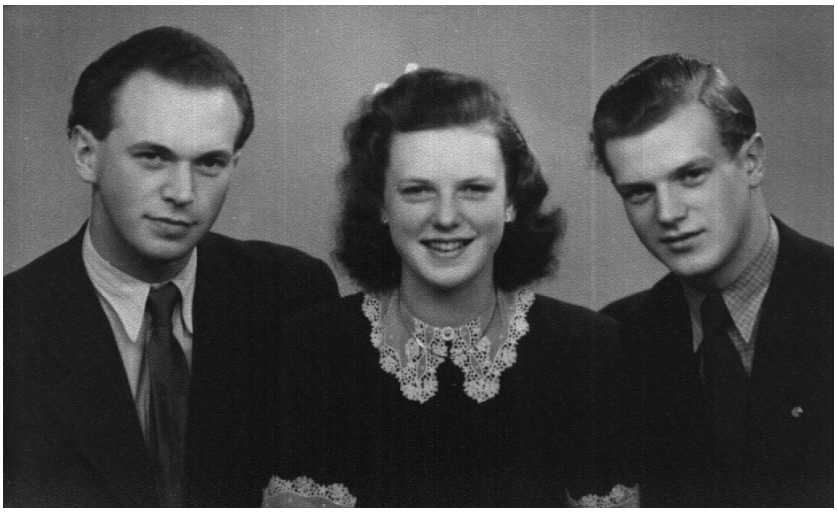

Næste dag d. 2.1 rejste vi tilbage til København.

Hun tog direkte hjem for at klæde sig om
til middag og kom så ind til mig.
Der lå besked om vi ville komme ud til Busser
og Beth, hvor vi ønskede hinanden godt nytår
og fik lidt at drikke.

Vores første nat i København i det nye år
var en erotisk oplevelse, men senere
var der en lille kurre på tråden, blot fordi
jeg misforstod hendes træthed.

I går d.3.1 var vi i biografen kl. 550, gik hjem
og spiste skinke og Spejlæg og drak snaps og
øl til, hvorefter vi drak Kaffe og likør hos Elly.
Og Denne nat gav mig endelig Eva fuldt og helt.

Vores kærlighedsleg var af en så vidunderlig
gensidig inderlighed og vildskab og skønhed,
at jeg ikke tror det er, mennesker muligt at
nå højere.

Eva fortalte mig, at hun elskede mig, at hun
aldrig havde følt noget som dette, og at hun
aldrig havde troet hun nogensinde ville fortælle
en mand, at hun elskede ham.

Jeg er lykkelig i dag. Og det ville alle være,
der fik lov at leve blot een nat som denne.

Og jeg ved nu, at der venter mig mange og
måske endnu mere ufattelige nætter.

3.2.1949

Midt i måneden gik det i stykker.

En Lørdag - Søndag ude hos Christian. Vi tre havde fået billetter til isrevyen, 4 billetter og vi sendte derfor bud efter Gertie, som beredvilligt arriverede. Billetterne var til om søndagen. I stedet gik vi i Mundsen og tog bagefter ud til Christian igen. Drak og gik nattur. Hyggeligt, fred og ingen fare.

Eva og jeg lagde os inde på gulvet og legede flaskeleg om, hvem der skulle drikke 1/2 fl snaps. Eva tabte og jeg blev fuldere, og faldt i søvn.

Om morgenen var jeg af en eller anden grund så utilfreds(stillet) at jeg lod min opsamlede irritation over hendes små unoder flyde i stride strømme.

Op op dagen tog vi ind til byen. Eva og jeg hjem til hende, Gertie og Christian op til mig.

Jeg lagde mig på divanen, hvorefter Eva rullede dynen over mig. Stod op og klædte mig af mens Eva var i badeværelset. Da hun kom ind kikkede hun på mig og tog tøjet af og lagde sig ind til mig.

Vi var besat af et vildt begær begge to og elskede som to hungrige dyr. Bagefter kunde jeg mærke kulden - fra Eva - krybe igennem mig.

Mandag meddelte hun mig, at det måtte høre op, hun brød sig simpelt hen ikke længere om mig.

Enhver følelse for mig var dræbt.

Jeg havde det ikke godt den følgende uge og var temmelig desperat, da jeg tog telefonen og ringede hende op næste Søndag.

Hun sagde jeg godt måtte komme ud og snakke med hende. Jeg temmelig kølig tll en begyndelse (havde forstuvet armen) men i løbet af et par timer sneg hormonerne sig på strømpesokker frem i øjenkrogene. Da, hun fik den drevet på flugt.

Ringede imidlertid senere på aftenen ud til Hartrelt, hvor hun havde havde sporet mig. Jeg ved ikke hvorfor.

Der var ingen synderlig længsel at spore i hendes øjne.

Aftalte at vi skulde gå i biografen om onsdagen, men fik kort brev om torsdagen at hun lå med influenza og at hun vilde lade høre fra sig, når hun var all right.

Om tirsdagen ringede hun og sagde hun var hjemme. Jeg tog ud til hende og hun var mere imødekommende end nogensinde før.

Jeg foreslog vi skulde tage hjem til mig, hvad hun åbenbart kun havde ventet på.

Vi havde en vidunderlig nat sammen igen og tilsyneladende var hun glad for mig, men jeg lader mig ikke længere narre.

Ikke mig og ikke nogen anden mand interesserer hende. Hun elsker sin frihed, d.v.s. sig selv fremfor alt og søger mig kun fordi jeg kan tilfredsstille hendes seksuelle begær, hvis tilstedeværelse og betydning hun fornægter.

Hun taler om godhed, men gir mig kun det, hun selv kan have fornøjelse af, sin krop. Kender ikke hengivenhed og vender helst ryggen til, når kønslig mæthed indfinder sig.

Er måske den af alle de kvinder jeg har kendt, der kræver mest og yder mindst under kønsakten - og alligevel elsker jeg hende.

Hun minder mig så frygteligt om den illusion, der er al min længsel og al min kærlighed, drømmen om et helstøbt ubrydeligt trofast menneske.

11.2.1949

Vi havde aftalt at gå i Folketeatret næstfølgende lørdag.

Da jeg ringede til hende om formiddagen for at aftale nærmere lod hun skinne igennem at hun vel kunne få tid til en tår kaffe bagefter, men at hun skulde tidlig hjem, for hun skulde ud til sin søster søndag formiddag.

Det var en mistrøstig Henrik, der skubbede telefonen tilbage på plads.
Lidt efter tog jeg den igen, besluttet på at nu måtte dette dilettantiske mareridt have en ende - men lagde alligevel røret tilbage.

Det er let at være stolt så længe galden farer rundt i kroppen, men bagefter når den snigende afmagtsfølelse båret af længlernes tomhed indfinder sig er man villigere til at gå på akkord med eventuelle begrænsede muligheder.

Jeg var blot bange for al mine skuffede forventninger skulde stå alt for tydeligt præget i mit ansigt, og at en fjantet opstemt munterhed sætte sig som en usynlig barrikade mellem os.
Til alt held var forestillingen imidlertid god (af kærlighed eller for penge) og da vi kom hjem opdagede jeg, at det pludselig var mig muligt at slappe af.

Resultatet udeblev ikke.

Eva var bedårende at se på og min oprigtige længsel efter blot at eje hendes krop - når jeg nu ikke kunde fange hendes sjæl - slog efterhånden revner i hendes kolde panser.

Da hun derfor lidt senere begyndte at klæde sig af, forstod jeg at hendes tale om, at hun kunde li min krop og det den gav hende, ikke var lutter “mundsvejr", men samtidig kunde jeg se i hendes øjne, at hvis jeg hviskede blot det eneste ord om mine drømme til hende, vilde de forhadte små isklumper vende tilbage.

Det havde en forunderlig virkning på mig. Jeg så ikke længere for mig en lille pige, jeg elskede, men en velskabt kvinde, der kun ventede på at få lov til at føle lidenskabernes vellystne bølger skylle igennem kroppen. Og jeg følte det samne umættelige begær krybe op i mig.

Bagefter var jeg forunderlig rolig og frigjort og forstod sent intuitivt, hvordan hun havde det og følte en sær stærk glæde over at være det middel, der kunde løse op for hendes bundne erotiske kræfter, ligesom jeg umiddelbart havde nydt hende som middel til at slippe himmel og helvede løs inden i mig.

Vi var glade og uden svinkeærinder overfor hinanden hele søndagen. Gik en lang tur og havnede ude hos Svenn Hartset, der havde fødselsdag og havde bagefter en pragtfuld løbetur hjem, der sluttede med at vi begge gik i brusebad.

Om Onsdagen var hun et smut heroppe og ganske naturligt og ugenert aftalte vi at gentage Lørdagens excerceren ugedagen efter.

Jeg var så småt begyndt at bilde mig ind, at noget i hendes holdning havde ændret sig, og at hun var kommet mig i møde på en mere åben, hengiven måde, der kun kunde tolkes på een måde.

Men så kom fredagen og jeg forstår, at jeg kun ligger under for mine ønskedrømme. Ved 7-tiden stak hun hovedet indenfor for som hun sagde: hun vilde ikke gå min dør forbi uden at hilse.

Hun skulle op til Ilse og Elly. De havde aftalt kaffeslabberas og bytur.

Kan man bebrejde mig, at jeg følte det som et spark i mellemgulvet. Det viste mig tydeligere end jeg næsten ønskede det, at jeg kun havde een berettigelse for hende - sleeping partner.

Så sent som onsdag havde hun udtalt sin til væmmelse grænsende komplette ligegyldighed for restaurationsliv (og guderne skal vide, jeg er enig) men ikke destomindre foretrækker hun dette liv fremfor en stille aften med mig.

At hun så tilmed gør det sammen med husets kaglende høns og dermed udleverer mig til deres medlidenhed gør ikke sagen bedre.

Der er intet så saligt for mennesker med en frisk tilværelse som at høre at det også går andre ad helvede til exclusive at blive trøstet af sådanne mennesker.

Det lykkedes mig at få vekslet et par ord med Eva. Der var ikke andre end Eigil, der forstod hende. Jeg forstår i grunden ikke, hvad hun ønsker man skal forstå, for hun er tilsyne-ladende ikke tynget af nogen sjælelige komplikationer.

Hun havde besluttet at leve på vores måde en måned, hvorefter det måtte være slut, men kun under forudsætning af at jeg undgik diskustioner om vores forhold.
Jeg må være et slet menneske, når jeg kan være så forelsket i hende alligvel og et meget svagt dertil.

Naturligvis kan jeg på den måde ikke vente andet end hendes åbenlyse foragt og derfor må forholdet bringes til ophør.
Det er blot forfærdelig svært, når alene tanken herom er som roterende knive i mit indre.

Men nu kommer hun altså i aften og igen vil vore koppe mødes i hidsig leg, og jeg vil for en stund glemme min afmagt og min smerte når jeg ser ned i hendes forventningsfulde øjne, der føles som nogen trak vod inden i mig.

Kun vil hun vride sig under mine kærtegn og bade sin tørst i min kærlighed - og om en uge vil jeg ligge og hviske hendes navn i mørket, i mørket omkring mig og i mig.

13.3.1949

Det er ikke bitterhed eller forfængelighed (mere end vi alle lider under) og ej heller ulykkelig kærlighed, der dikterer de følgende linjer.

Vi har haft en fortræffelig måned sammen med megen elskov og - gud ske lov - svindende følelse.
Der har ikke været et kærligt ord imellen os. Men der har heller ikke været noget ondt.
Og jeg tror såmænd hun har holdt mere af mig i den sidste tid end førhen. Det siger bare ikke ret meget.

Måneden har gjort sin gode gavn. Jeg er efterhånden blevet træt af hendes golde facon, der kun tager og intet giver, bortset fra de Krummer, der tilfældigt falder til jorden under hendes egen nydelse.

Det er trist at så meget godt råstof skal gå til spilde. Imidlertid har hun også lært mig et og andet, så jeg står bedre rustet end nogensinde før til at møde den Kvinde, jeg giver mig selv lov at drømme om.

Vi var ude hos Svend Hardset i aftes og efter at hun hele aftenen havde siddet og flettet øjne med ham - og altså afsløret en temmelig alm. selskabssygdom, jeg ikke troede hun var inficeret af - var hun temmelig afvisende og kort for hovedet, da vi gik hjemad. Jeg var halvfuld og følte trang til at sætte tingene på plads.

Farvel

30.3.1949

Jeg har ikke savnet Eva.

Jeg har af og til savnet en sovekammerrat, men i mine erotiske drømme er det bestandig andre kvinder, jeg kærtegner.
De første 14 dage har jeg dårlig nok skænket hende en tanke, men i dag har jeg mærkelig nok gjort det.

Det er det sædvanlige. De dårlige tider svinder og de gode titter frem. Når mindernes skygger bliver lange og udvisker alle konturer vikles drømme og virkelighed atter ind i hinanden.
Det er de altid forude og bagud.
Kun i nuet er de helt adskilte. Deraf vores splittede og søgende sind. Vores ensomhed.
Oh, kolde nu.

Man gifter sig ikke for at være to, men for ikke at være alene Det kom over mig i torsdags. Vi havde fest hos Elly. Walters bror, Jens Ottos søster og Inge Madsen.
Hun syntes interesseret, ville ikke hjem og kl. 12 gik vi ned og i seng. Jeg er ked af at jeg gjorde det. Det betød ingenting for mig, men åbenbart lidt for hende.

Hvorfor skal vi altid gøre hinanden fortræd ?

I går var jeg i Pimpernellen med Bjørn. Han havde tabt en retssag (1500kr) og give øl.
Der var en raffineret ludder, der tog det svære skyts frem. Billigt Køb Sikkert - lysten var der, men jeg går i baglås den slags steder.
Billigt måske.

31.3.1949

En fødselsdag er i grunden en udmærket ting at få forståelse af. Man kan ikke være nær så betydningsfuld en person, som man selv tror, når kun ens tante, moster, far, søster og bror erindrer den.

Hvor er de henne, alle de ihærdige kvinder med de fagre ord (man ville vist være billig til køb sådan en dag), hvor de gode fyre, der flokker om en når propperne springer?

Iøvrigt har dagen heller ikke interesseret mig selv synderlig. Men der var smukt solskin.

Trænede flittigt ude i kælderen, bl.a. dødløft 155 kg x 10. Stemte 80 kg x 3 og dødtrak 80 kg.

I aften har Christian og jeg været til boxning. Hovedkampene var Donald Knudsen - Arne Holen, Martin Hansen - Axel Bums, Erik Jensen - Gunnar Nielsen (vinderen nævnt først). Det var helt ved siden af, at E.J. vandt 3-0. Han var på det nærmeste paralyseret af skræk, mens S.N.tyrede på.
Jeg må ikke have forstand på boksning for aviserne var enige om at E.J. vandt.

9.4.1949

Grethe og Linda ankom om aftenen dagen efter min fødselsdag og blev her lørdag og søndag over.
Christian og jeg hentede dem ved toget.
Fik dem indskrevet på misionshotellet og gik så på tur.
Pimpernellen (heldigt), Gold digger (nænsomt) Mundsen (utåleligt), Kvikke Kanin (da var vi efterhånden selv i overstrømmende humør) Gennemgående vellykket modtaget.

Lørdag eftermiddag drak vi vin og likør hos mig og Elly, om aftenen i det ny teater til "Liggende gæster" og sluttelig ude hos Hartze hvis frue dog var til veninde komsammen (hun var endnu ikke arriveret, da vi gik kl. 4 om morgenen)
Det var Linda, der brød op. Hun havde været i godt humør og slagfærdig hele dagen (mere end Grethe nogensinde havde set eller hørt), men pludselig brød hun sammen, blev underlig rejste sig op og sagde hun ville gå hjem. Vi andre kunne godt fortsætte.

Det gjorde vi ikke.

Søndag var pigerne sig selv til om aftenen, hvorefter vi gik til A-B-C revy (god). Bjørn var med både lørdag og søndag. Grethe gav bagefter smørrebrød i Granada.

Christian traf Kit.

Jeg tror nok turen som helhed var ret vellykket, men det kan ikke undgås, at man bliver lidt træt, når så meget skal overstås på så kort tid.
(Jeg måtte hvile ud bagefter)

I dag er det Toves fødselsdag.

Hun fik en æske chokolade af Kruse og en af Ove Jensen - men ingen af mig. Det burde nok have været omvendt. Dog ikke når hun sætter dem frem med visitkort.

Gad vist om nogen pige nogensinde har gjort så voldsomt indtryk på mig som Tove.

Jeg kan ikke slippe tanken om engang at hvile i hendes arme - ligegyldig hvor meget jeg virrer med hovedet. Min skæbne, min besættelse.
Hun har de kropslige fortrin man tillægger filmsstjerner og det sind, der kunne få en til at nyde dem.

Hun fik sin chokolade et par dage efter.

19.4.1948

Hjem på påskeferie.

Onsdag aften god plads i 3. forløber. Ankom med 1 1/2 times forsinkelse Kl. 230.
Grethe havde stået og ventet på mig fra kl. 1 - det skind hun - har det vist ikke særlig godt.

Jeg tror hun savner et mandfolk til at rive hende ud af hendes romantiske ungpigedrømme (noget godt har man faktisk gjort mod de unge piger).

Den sidste dag derhjemme var hun meget pirrelig og da Far - lidt ubetænksomt bebrejdede hende, at der manglede porrer til hamburgerryggen rejste hun sig fra bordet og gik ud og græd i køkkenet.

Men jeg tror ikke vi kan gøre noget for hende - Hun ved, hvordan en sheik skal se ud, og at hun ikke kan få sådan en karl på grund af sit volumen.

Men Far kan nu osse være uforstående, når han overproportionerer bagateller. Man skal ikke lægge ligegyldige ting op i for højt et plan, så forsvinder perspektivet.

Svendborg en en dejlig by og jeg glæder mig til at komme hjem, men der er for meget ligegyldig familie og bekendtskabskomsammmen med øl og snapser og tung mave.

Man keder sig så gudsjammerlig at man med begærlighed griber en bog, man ellers gerne lod ligge.

Vi var hos Larsens, i Kværndrup og hos Christoffersen.

Far var herinde i pinsen. Derfor lagde jeg denne bog til side. Der er ingen grund til at han får et forkert indtryk af mig.

Men naturligvis har jeg så glemt at få den frem igen.

Han var med til en komsammen ude hos Beth og Busser, en tur vandrede vi i Dyrehaven - Kristian han og jeg. Og en aften var vi i Chr. Arhoff selskab i Nygadeteatret. Som sædvanlig en hyggelig tur.

Inge den snævre port har været på visit et par gange. Først en aften efter Pimp. Og dernæst en aften hun ringede og spurgte: hvad med Tivoli?
Hvad med mig sagde jeg….

Og så kom hun lidt efter hejret ud.
Vi drak lidt kaffe og gik så i seng. Det var jo det hun var kommet for.
Hun plejede ikke at kunne få udløsning, sagde hun, men jeg kunne give hende det. Og så ville hun gerne lære så meget som muligt for det tilfælde, at hun skulle møde en forelskelse.

Desværre har jeg på fornemmelsen, at hun er ved at blive lidt i mig. Det er ikke så godt.

Hun er faktisk en god pige i mange henseender og manuelt liderlig, men det er lisom der er tørke i hendes sjæl.

Vi har haft en fodboldkamp med ministeriet.

Tove var ude og se på og efter alt at dømme har jeg ikke gjort så latterlig en figur som jeg selv troede.

Jeg tror at hun stadig har lyst til en tur i en robåd med mig.

Kommer hun engang til Svendborg hvad hun Synes at betragte som en ikke helt umulig tanke vil jeg tro der bliver højvande, folkestimlen og vidunderlig elskov.

Jeg tror jeg er forelsket i dig lille Tove.

LIVET MED TOVE:
1949-1952

Fortsættelse følger

